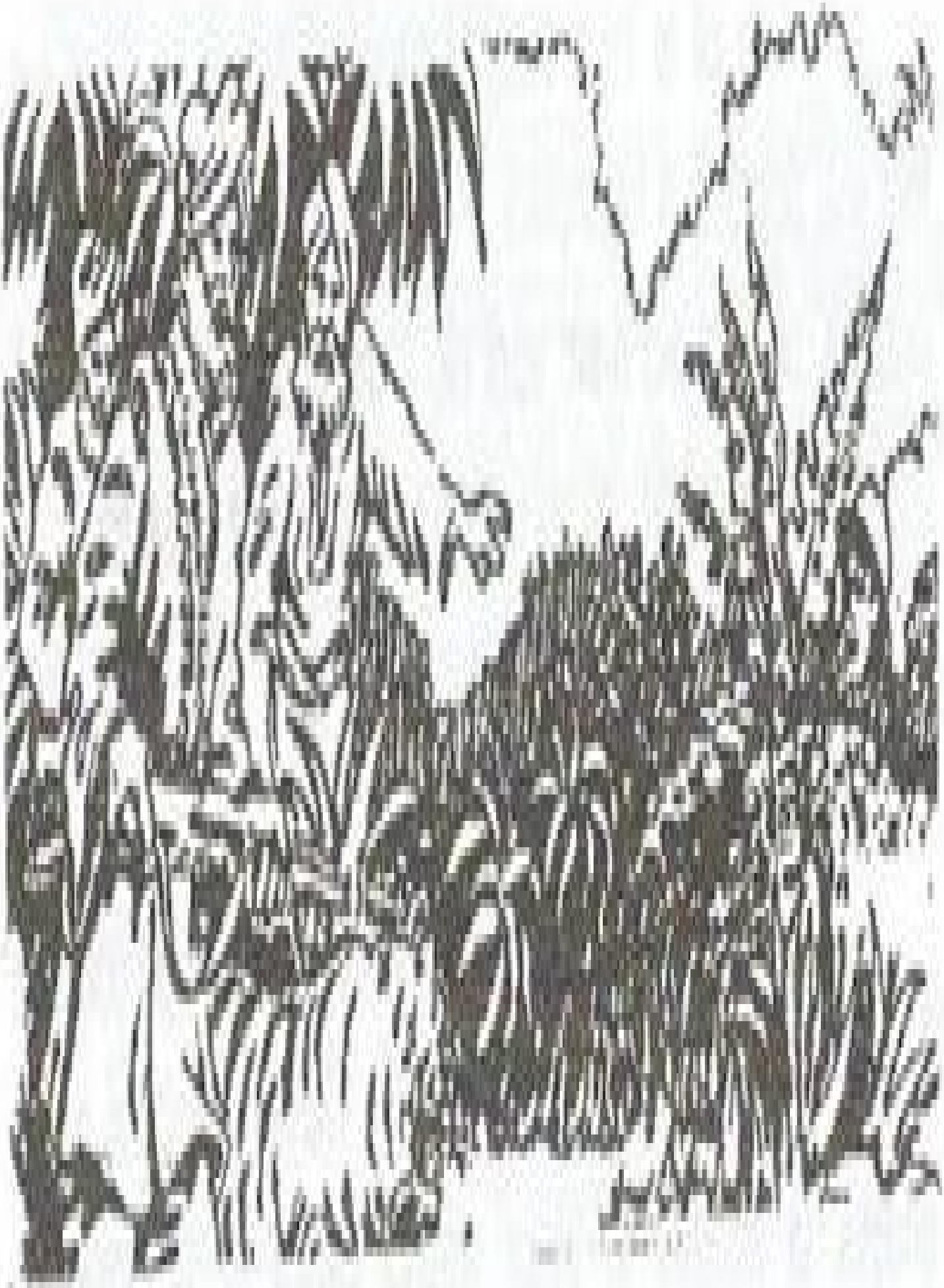

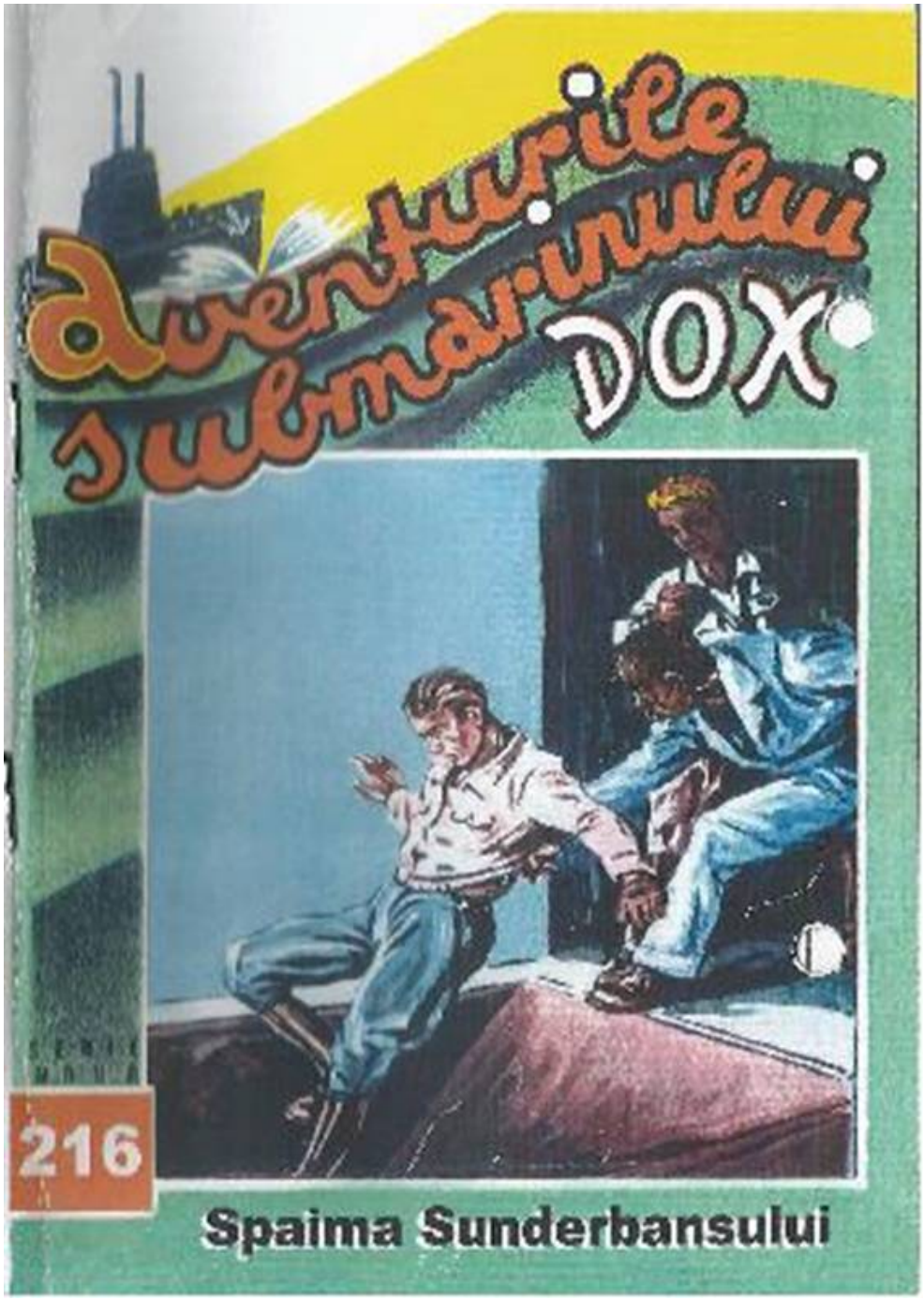
Aventurile submarinului DOX
216
Spaima Sunderbansului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H

Nr. 216

SPAIMA SUNDERBANSULUI

Traducere de I

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ŞANTAJISTUL

— FOARTE NEPLĂCUT! Inspectorul Black din Puri ne-a anunţat sosirea fratelui său, telegrafic, zise Marian cu voce înceată. Să vezi că cei patru poliţişti de colo fac parte din garda de recepţie.

Inspectorul, a cărui asemănare cu fratele său din Puri era frapantă, examina cu atenţie pasagerii micului vaporaş de coastă care ne-a adus din Puri la Calcutta. El tocmai îşi scosese cascheta tropicală şi recunoscându-ne în sfârşit ne făcea semne febrile.

— Acum ştiu de sosirea noastră şi oamenii care i-au răpit soţia şi fiica, remarcă prietenul meu supărat, în vreme ce răspunse la salutul inspectorului de poliţie, care ne făcea semne cu însufleţire. Trebuia să ştie doar că el este ţinut sub observaţie, acum să ştii că vom avea parte de la-nceput de neplăceri.

Şi neplăcerile de care vorbea Marian începură mai repede decât ne-am aşteptat, când de-abia terminase acesta cuvintele.

Tocmai îmi repuneam casca pe cap când simţii o lovitură zdravănă pe marginea acesteia.

Îmi luai casca în mână şi spre surprinderea mea, văzui două găurele mici circulare spre creastă. În acelaşi moment Marian mă împinse cât colo scrâşnind furios:

— De necrezut ce repede a trecut banda duşmanilor la atac! Par să fie duşmani foarte primejdioşi. Se poate să fi tras de pe unul din schooner-urile ce stau ancorate acolo în golf.

Mă luă cu frig! Şi nu era de mirare, doar scăpasem ca prin minune de la o moarte imediată.

— Poate că te înşeli totuşi Mariane, mă amăgii eu. Cred c-a fost mai degrabă o întâmplare. Poate c-a tras cineva de la mare distanţă, de asta nici n-am auzit nici o împuşcătură. De unde să fi observat puşcaşul tău, că noi tocmai l-am salutat pe inspector.

Marian îmi arată acum cele două găuri din casca mea tropicală, făcute de gloanţe şi zise:

— Împuşcătura a venit pieziş de undeva de sus, după cum poţi deduce şi tu, examinând poziţia găurilor, ochitorul probabil a stat undeva la înălţime în plasa vreunui catarg de pe unul din schoonerele astea apropiate, de unde se deschide o perspectivă amplă atât asupra cuterului cât şi a cheiului. N-a slobozit glontele decât după ce Black ne-a salutat. Să sperăm că vom coborî de pe cuter încă vii. Ar fi totuşi mai bine să rămânem la adăpostul hornului ăstuia masiv de pe vas şi să-i facem mai bine semn inspectorului să vină încoace. Poliţiştii

vor examina cu atenţie schoonerele astea mai aproape de noi, în timp ce noi vom debarca. Iată că vine şi Pongo, să se fi tras oare şi asupra lui?

Uriaşul negru îşi trase uriaşul lui cuţit de spintecat rechini şi-i privi cu atenţie mânerul. După care spuse zâmbind:

— Glonţ lovit aici în mâner. Pongo avut mare noroc.

Într-adevăr gloanţele loviseră-n mânerul din lemn tare al cuţitului lui Pongo, străbătând până la lama din oţel, un semn că ochitorul dispunea de o armă excelentă.

În larma inerentă debarcării pasagerilor, detunătura nu a fost băgată în seamă de nimeni, inspectorul Black tocmai urca scara de frânghie grăbindu-se spre Marian care-i făcea semne de pe punte.

— Ce s-a întâmplat domnilor, întreabă inspectorul Black, imediat ce se făcură prezentările. Arătaţi de parcă vi s-ar fi întâmplat ceva, chiar acum.

Marian îi povesti pe scurt despre cele două împuşcături mişeleşti. Black, a cărei faţă se schimonosi pe loc scoase un ţipăt de groază şi consternare şi aproape mecanic făcu semn celor patru poliţişti să se apropie.

Şi aceştia veniră cât putură de repede pe punte, unde inspectorul le dădu imediat instrucţiunile necesare.

Ne adăpostirăm cu toţi în umbra coşului vasului nostru, singurul care oferea protecţie în condiţiile noastre. Cu mâinile pe paturile pistoalelor, poliţiştii examinau cu atenţie schoonerul cel mai apropiat.

Acum puteam îndrăzni să debarcăm, puşcaşul se va feri desigur să se deconspire printr-un nou atac deoarece poliţiştii l-ar fi descoperit cât ai zice peşte. Aproape toţi poliţiştii care-şi fac serviciul în India Britanică se bucură de-o instrucţie desăvârşită şi sunt minunaţi ochitori.

Avurăm prevederea de a părăsi cuterul în apropierea unor grupuri mai compacte de călători. În felul acesta eram cel puţin feriţi de-a fi împuşcaţi în spate.

Un automobil de culoare închisă ne aştepta deja parcat pe chei şi atât şoferul cât şi însoţitorul lui erau poliţişti, care fură informaţi repede de către Black cu privire la atentat.

Imediat ce am luat loc în automobilul închis a căror geamuri au fost trase, un obiect zbură prin unul din geamuri care a mai rămas deschis. Chiar între noi, fâsăi ceva după care plesni pe canapeaua de piele şi spre groaza noastră acum se ridică, o cobră cu punga de venin de la gât umflată de furie sâsâind. Încremenirăm nemişcaţi aşa cum eram. Cea mai mică tresărire ar fi înfuriat reptila care-ar fi răspuns cu o muşcătură, ce n-aveam nici o îndoială, s-ar fi dovedit mortală.

Secunde de groază se scurseră, cobra era înfuriată fără îndoială, dar chibzuia mai întâi pe care dintre noi să-l atace primul. Salvatorul nostru a fost Pongo. L-a împins cât colo pe inspectorul Black, care stătea ca vrăjit în faţa uşii maşinii deschise acum, privind târâtoarea, se repezi şi apucă reptila chiar de desuptul pungii umflate cu venin, după care o scoase afară din maşină. Reptila se zbătu cu furie în mâna lui Pongo, dar în pumnul uriaşului, nu avea nici o şansă. În cele din urmă şi-a scos cuţitul de rechin şi-i despică capul de trup dintr-o lovitură. Apoi îi aruncă trupul şi se urcă din nou în automobil, reluându-şi locul.

— Bravo Pongo, îţi mulţumim cu toţi.

Black care stătea lângă Pongo era consternat de cele întâmplate.

— Dar a fost grozav, domnilor, exclamă el în cele din urmă, măsurându-l pe Pongo, cu priviri admirative. Aşa ceva n-am văzut, fratele meu mi-a vorbit la telefon despre dumneavoastră, dar cu atâta sânge rece şi un curaj atât de mare nu l-am crezut pe Pongo al dumneavoastră. Acum încep să sper că-mi voi revedea pe cei dragi.

Îl mângâia pe Maha pe cap care stătea între el şi Pongo, sentoarse şi-i aruncă lui Marian o privire rugătoare.

— Mă veţi ajuta, nu-i aşa domnilor? Lupta asta va trebui s-o ducem împotriva unei bande foarte periculoase, de asta v-aţi putut convinge singuri cu ocazia atentatelor. Cât de siguri se mai pot simţi azi oamenii dacă membrul unei bande poate să iasă dintre pasageri şi să arunce un şarpe în automobile fără a se teme că va fi descoperit. Mi-e atât de penibil că v-am pus vieţile în pericol, dar acum aţi rămas singura mea speranţă de a-mi mai vedea soţia şi fiica.

— Dumneata vorbeşti de-o anume bandă de parcă ai cunoaşte-o, ai primit vreo veste în acest sens? Avem vreun punct de plecare?

— Încă nu, dar femei şi copii au mai fost răpiţi în oraşul nostru şi repuşi în libertate în schimbul unei sume de răscumpărare foarte mare. E vorba de-o bandă de şantajişti aici, care calcă peste cadavre când este vorba de promovarea intereselor lor. Ştim numai că există o bandă care se ţine la gura de vărsare în delta Gangelui şi care are renumele de „Spaima Sundarbansului”.

Până acum orice încercare de a-i prinde a eşuat.

— Da, Sundarbansul este un teren ideal pentru oameni care se sustrag legii. Mă mir numai că până acum cercetările n-au dat nici un rezultat, a spus Marian. Doar poliţia britanică este foarte activă în astfel de cazuri.

— Activi suntem noi, dar rezultatele lipsesc, spuse cu necaz Black. În afară de bărci cu motor am antrenat la acţiune şi o escadrilă de avioane, dar n-am putut descoperi nimic.

— Ştiţi cu precizie că banda acţionează în regiunea Sundarbans? Aveţi dovezi în acest sens, se interesă Marian.

— Fireşte! Până acum au fost unsprezece cazuri de femei şi fete răpite care au fost eliberate numai în urma plăţii unor recompense grase. Întotdeauna soţii femeilor sau rudele mai apropiate ale victimelor trebuiau să plătească sumele cerute în regiunea Sundarbans. Banda specifica foarte precis locul unde trebuiau livraţi banii. Cel care aducea banii trebuia să vină singur într-o barcă cu vâsle şi să intre pe unul din numeroasele canale, care-i era indicat cu puţin timp înainte. Apoi apărea întotdeauna o barcă cu motor, foarte silenţioasă. Banii erau luaţi în primire de către echipaj – întotdeauna erau opt membri – şi abia a doua zi, cei răpiţi erau lăsaţi la porţile oraşului.

— Da, asta pare a fi o dovadă că banda îşi desfăşoară activitatea în Sundarbans, înclină să admită Marian. Dar ar putea fi foarte bine şi-o stratagemă pentru a lăsa impresia că sediul bandei se află tocmai în regiunea aceea. N-aţi încercat să-l supravegheaţi pe emisarul care ducea banii şi astfel că-i prindeţi pe bandiţi?

Black a făcut acum o mină serioasă:

— Am încercat odată. Dar acest caz este cel de al doisprezecelea, despre care vreau să vă vorbesc. Atunci a fost răpită soţia unui bancher. Acesta, un om foarte energic, bogat şi de-un caracter mai brutal, ni se adresase nouă, după ce a primit scrisoarea de răscumpărare şi ne-a cerut să-l urmărim pentru a da de urma bandiţilor. Nu voia să dea banii ceruţi pentru răscumpărare ci a făcut doar un colet aidoma acestora din hârtii fără valoare. Îl urmărirăm cu două bărci cu motor, la o distanţă apreciabilă, căutând să facem cât mai puţin zgomot cu putinţă. Ne-am luat toate măsurile de precauţie posibile. Dar banda a fost mai vicleană. Atunci când bancherul a ajuns cu barca lui la o cotitură a râului, am auzit la puţin timp, strigăte puternice. Am pornit cu toată viteza înainte, doar ca să vedem o barcă cu motor, zburând nu alta şi dispărând după următoarea cotitură a râului. Pornirăm cu toată viteza în urmărirea ei, dar barca bandiţilor s-a dovedit mai rapidă şi-n curând a în fost nevoiţi să renunţăm la urmărirea ei.

Totul a fost în zadar. Mai târziu, bancherul ne-a povestit că barca cu pricina ieşise dintr-un desiş de bambuşi imediat ce barca lui a apărut la cotitură. Cu pistolul îndreptat asupra sa banditul l-a somat să-i predea bani. Bancherul îi înmână pachetul cu hârtii fără valoare şi începu să strige, de-ndată ce barca cu motor s-a pus în mişcare.

În dimineaţa următoare nevasta bancherului a fost găsită într-un loc singuratic de către pescari, undeva la marginea oraşului.

A fost înjunghiată. Lângă ea se găseau hârtiile din pachetul fără valoare, ca un reproş mut adresat soţului. De atunci nimeni nu mai are curajul să ne anunţe înainte ca cei răpiţi să fie răscumpăraţi şi să se afle în siguranţă. De-abia după aceea sosesc plângerile. Personal mi-am dat toată silinţa de a descoperi ascunzătoarea bandei, mai ales, după ce comisarul şef m-a însărcinat anume cu misiunea de-a scoate din circuit banda asta perfidă. Cum am reuşit s-o fac, puteţi deduce din aceea că azi chiar soţia şi fiica mea sunt primejduite.

Black tăcu tulburat, privind fix înainte. În cazul său lucrurile se agravau prin aceea că el nu dispunea de suficienţi bani pentru răscumpărarea celor dragi.

Mie-mi părea că răpirea femeilor a fost un act mai mult de răzbunare din partea bandei decât speranţa de-a primi ceva bani.

— Urâtă treabă domnule inspector, zise cu sinceritate Marian. Soţia şi fiica dumneavoastră sunt răpite de patru zile, aşa cum ai comunicat telegrafic fratelui dumneatale în Puri. Încă nu ai primit nimic o scrisoare în legătură cu suma de răscumpărare pe care va trebui s-o plăteşti. Teamă mi-e că banda nu doreşte în acest caz decât un act de răzbunare. Poate ţin numai femeile ostatece pentru a împiedeca poliţia să-ntreprindă măsuri mai energice.

— Asta mi-am spus-o şi eu, zise inspectorul. În toate celelalte cazuri înştiinţarea cu suma de plată, venea chiar a doua zi. Nici nu ştiu ce atitudine să adopt.

— Cred că vei căpăta veşti cât de curând de la bandă, zise Marian. Cred că va fi vorba de-o cerere expresă şi anume, noi să părăsim cât de repede putem Calcutta şi dumneata să nu te mai ocupi în continuare de afacerea bandei. Păcat. Dacă ai fi primit o somaţie de plată, în acest caz, poate c-am fi reuşit să facem ceva, pe când aşa…

Marian a fost întrerupt chiar la mijlocul frazei. Şoferul a făcut o manevră bruscă, trase pe lateral, după care o luă cu toată viteza pe o străduţă laterală.

În prima clipă am crezut că a fost atins de un glonte, apoi în acelaşi moment, automobilul a primit o lovitură atât de puternică din spate, încât mai să se răstoarne.

Ca o umbră am văzut un automobil masiv de culoare închisă gonind ca un bolid pe lângă noi. Din nou simţi o smucitură, care ne scutură puternic pe toţi. Şoferul a reuşit în ultimul moment să oprească pentru a doua oară maşina, tocmai în faţa

unui autocamion de mare tonaj, care era cât p-aci să ne strivească.

Acum a trecut pe contra sens, făcând adevărate slalomuri pentru a evita ciocnirea frontală cu autovehiculele care circulau spre noi. Reuşi să evite accidentul după care îi reuşi în final să oprească şi maşina noastră. După acest tur de forţă şoferul se întoarse calm spre noi, adresându-ni-se:

— De-abia am apucat să văd maşina care voia să ne tamponeze, prin retrovizor, domnule inspector. Şoferul era un indian pe care ni se pare că-l cunosc de undeva. Mi-am dat seama, citind în căutătura hotărâtă, în privirile sale, că vrea să ne lovească cu orice preţ, întâmplă-se ce s-o întâmpla cu propriul lui vehicul.

— Felicitări Fox. Ai acţionat foarte îndemânatec şi cu foarte mare prezenţă de spirit. Poţi să fi sigur că te voi recomanda spre promovare, comisarul şef. Păcat numai că am fost atât de surprins pe moment încât n-am luat numărul maşini.

— Numărul nu se putea citi nici aşa, spuse şoferul, anume l-am urmărit dar era scris evident indescifrabil. Aparent era acoperit cu ulei de maşină peste care s-a depus chipurile un strat gros de praf.

— Perfidă bandă, murmură Marian. De când am debarcat aici pe chei este cel de al patrulea atentat asupra noastră, dacă îl socotim şi pe cel comis asupra lui Pongo. Trebuie să fim foarte prudenţi, vreau să spun, dacă vom ajunge teferi până la sediu, domnule inspector.

Şoferul între timp îndreptase maşina, care din fericire suferise stricăciuni numai la caroserie, la aripa din dreapta a acesteia, din nou spre şoseaua principală unde s-a înscris în traficul normal rutier de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Brav om şoferul dumneavoastră. Aş dori să facă neapărat parte din echipă, atunci când vom declanşa atacul asupra bandei, bineînţeles dacă vom găsi până atunci vreun punct de plecare.

— Asta o să-l bucure cu siguranţă pe Fox. Avem în el un ajutor de nădejde. Deşi îndeplineşte momentan la noi numai funcţia de şofer, a avut câteva însărcinări pe care le-a rezolvat foarte bine. Doamne Dumnezeule, exclamă el acum, sărind ca ars de pe locul său. Un indian alunecase aparent de pe trotuarul pe lângă care mergeam noi acuma şi era cât pe ce să fie călcat de maşină. Numai îndemânarea şoferului căruia îi reuşi în ultima secundă să întoarcă volanul şi prezenţa lui de spirit împiedecase accidentul. Dacă ar fi ajuns sub roţi ar fi fost cu siguranţă pierdut la viteza pe care o aveam.

— Fox, minunat viraj ai…

Şi din nou inspectorului i-a fost dat să fie întrerupt brutal. Un obiect strălucitor zbură pe lângă fereastra maşinii atinse în treacăt obrazul lui Black şi trecu atât de aproape de capul meu, încât fără voie făcui un gest de apărare cu mâna. Cu o pocnitură acesta se opri, apoi lovindu-se de partea din spate a peretelui maşinii.

Fox râse numai nervos şi-şi repuse maşina pe carosabil şi porni cu toată viteza.

— Bătrânul indian şi-a aruncat el însuşi cuţitul, scrâşni el. N-ar fi avut sens să opresc, pentru că am văzut în retrovizor cum s-a ridicat repede de jos şi-a dispărut în mulţimea de trecători.

— Aşa este, domnule Fox. Eşti tocmai omul de care am nevoie dacă este să pornim energic împotriva bandei. Banda asta începe să mă calce pe nervi. Acesta este al cincilea atentat într-un timp atât de scurt. Condu repede acasă la domnul inspector. Acolo vom chibzui în linişte ce măsuri se impun să luăm mai întâi.

— Cotim îndată la dreapta, pe o stradă laterală şi imediat vom ajunge, continuă Fox calm.

Cu mare atenţie ne-am uitat în ambele direcţii, de îndată ce automobilul a ajuns la strada laterală. Acum se mai putea face foarte uşor un atentat.

Nu s-a mai întâmplat nimic. Aşa că străbăturăm strada îngustă şi după vreo sută de metri cotirăm spre dreapta spre un parc mare, bine îngrijit. Doi poliţişti stăteau la intrare şi ne salutară milităros. Drumul ducea printr-o grădină deasemenea foarte bine îngrijită până la un bungalow cochet care se ghicea în fundul acesteia.

— Am ajuns domnilor, spuse Black, frecându-şi mâinile. Mă bucur să vă pot primi ca pe oaspeţii mei.

Singura tristeţe este c-a trebuit să facem cunoştinţă în împrejurări atât de triste.

— Sper că ne putem bucura cu toţii destul de curând domnule inspector, îl consolă Marian.

II
BANDA SE ANUNŢĂ

MARIAN PRIVI CU NEÎNCREDERE în jur înainte de a urca treptele bungalowului. Făcusem doar suficiente experienţe neplăcute cu bungalovuri de acest fel, plasat în mijlocul unor grădini uriaşe, cum era cazul şi aici. Numeroasele tufişuri foarte dese, cum se află pretutindeni, în toate grădinile indiene, oferă duşmanilor noştri o ocazie minunată de-a ne spiona. Întrucât în cursul nopţilor tropicale se ieşea destul de des şi cu multă plăcere în verande deschise, care sunt un apendice obligatoriu la aceste construcţii, foarte adesea am traversat experienţe neplăcute, cu atacuri efectuate mai ales acolo.

Aici locul liber care înconjura bungalowul era foarte mare. Inspectorul Black nu-i scăpă privirea inchizitorială a lui Marian şi zise:

— Dinadins am insistat asupra unui loc viran atât de mare. Altfel, dacă tufişurile ar fi fost mai apropiate de clădire, pericolul de a fi organizate adevărate atentate de acolo asupra reşedinţei ar fi fost mare. Ca inspector de poliţie mi-am făcut foarte mulţi duşmani. Dar toate măsurile de siguranţă nu mi-au servit la nimic, concluzionă el trist. Bandei de şantajişti a reuşit totuşi să-mi răpească tot ce aveam eu mai scump.

— Să mergem cât mai repede în biroul dumitale de lucru, propuse Marian.

— Aş fi de părere să lăsăm o santinelă de-ncredere aici la fereastră, pentru a împiedeca orice neplăcere sau surprize ulterior, apoi va trebui să-mi relataţi exact, împrejurările în care s-a produs răpirea, spuse Marian.

Black deschise uşa următoare, care da într-un culoar larg ce împărţea bungalowul în două. Doi poliţişti săriră în picioare când intrarăm în mica încăpere.

— Un indian s-a strecurat undeva în împrejurimile casei, raportă unul dintre ei. A dispărut foarte repede când l-am somat să stea pe loc. Se pare că a apărut din dosul tufişurilor acelea de hibiscus. Colegul meu Joerney a cercetat destul de minuţios grădina dar n-a găsit nimic şi nici nu cred că va găsi.

— Destul de neplăcut, a spus inspectorul, acum ne putem aştepta la orice. Aş putea paria că indianul acesta plănuieşte un atentat împotriva noastră. Dar cum s-o dovedeşti!

— Nu cumva indianul s-a aţinut prin preajma ferestrei care dă-n biroul de lucru al domnului inspector? se întreabă Marian.

— Ba chiar pe acolo, sir!

— Atunci atenţie când vom păşi în birou. Să n-o facem înainte de-a ne uita pe fereastră. Poate descoperim ceva

necurat.

— N-a prea avut timp ca să facă cine ştie ce, deşi un şarpe otrăvit tot ar fi putut arunca, interveni Black. Dar în privinţa măsurilor de prevedere sunt de acord cu domnul Farrow. Veniţi domnilor s-aruncăm o privire pe fereastră.

Părăsiră bungalowul şi o luarăm spre partea din dreapta a casei. Cu mare atenţie examinarăm tufişul cel mai apropiat, care se găsea totuşi la vreo treizeci de metri. Pentru un puşcaş care se ascundea acolo, ar fi fost floare la ureche să tragă din ascunzătoarea aceasta asupra noastră.

Deodată tufişul se mişcă şi noi şi duserăm mâna la pistoale pentru a fi pregătiţi, când un poliţist englez ieşi la iveală acum. Ţinea pistolul în mână şi întorcându-ne spatele examina acum cu atenţie tufişul pe care îl părăsise.

— Hello, Joerny, strigă Black, ce-ai descoperit?

Poliţistul nu răspunse, ci făcu doar o mişcare de apărare cu mâna. Aparent făcuse o descoperire importantă. Mă îndreptai spre Marian pentru a-i şopti ceva şi băgai de seamă că prietenul meu îl examina cu multă atenţie pe poliţist în timp ce-şi ducea încet mâna la şoldul drept unde-şi ţinea pistolul.

— Haideţi domnilor. Să mergem încet într-acolo, şopti inspectorul. Sigur că Joerny a descoperit ceva foarte important. Este doar un tip capabil.

Black ne-a luat-o înainte cu un pas. Mă uitai la Marian – când mai eram la o depărtare de douăzeci de metri faţă de poliţistul care-şi trase acum pistolul de la brâu. Nu ştiam ce intenţie are dar după trăsăturile feţei sale ştiam că bănuia apropierea unui pericol. Pentru orice eventualitate îmi scosei şi eu pistolul, trăgându-l piedeca. Bănui că Marian prevedea pericolul ca venind de undeva din faţa tufişului în care stătea poliţistul englez. Inspectorul Black mai era încă la cinci metri în spatele poliţistului când îl întreabă în şoaptă:

— Joerny, ce vezi acolo?

În aceiaşi clipă poliţistul se roti pe călcâie, mai văzui o figură întunecată sub chipiul uniformei şi mâna acestuia se ridică ca pentru a trage – concomitent detună şi pistolul lui Marian. În acelaşi timp trosni şi împuşcătura poliţistului dar între timp braţul acestuia păru serios şi dureros atins când ţeava pistolului descărcat se-ndreptă spre pământ. Gloanţele prietenului meu îl rănise la braţul care ţinea arma….

Rana părea să fi destul de gravă, încât poliţistul căzu în genunchi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar acesta-i un indian, strigă Black îngrozit.

Pongo şi sărise asupra lui, îi smulse arma, îl aruncă pe rănit la pământ şi-ncepu deîndată să-l lege cu un ghem de sfoară pe

care o purta din prevedere în buzunarul pantalonilor săi.

— I-am zărit întâmplător mâinile nefiresc de bronzate, spuse Marian calm, atunci când se întorsese. Am bănuit de-ndată o cursă aici. Pongo se pare că l-a bănuit şi el de la bun început.

Pongo încuviinţă cu capul şi acum îl înşfăcă pe rănitul legat târându-l până pe veranda bungalowului.

— Dumnezeule, dar atunci ce s-a întâmplat cu Joerny, doar nu l-or fi ucis! Trebuie să-l căutăm neapărat domnilor!

— Stai, strigă Marian de-ndată ce inspectorul se repezi spre tufiş, s-ar putea să mai fie încă indieni în grădină. Să-l lăsăm mai întâi pe Maha în recunoaştere. Îl va găsi el pe orice indian ascuns aici!

Pongo care, venise în fugă din nou în grădină, după ce-l depuse jos pe indian, îi şopti ceva ghepardului nostru, care acum se ţinea foarte strâns lipit de Pongo.

— Caută Maha! Şi animalul ascultător o zbughi în desişul de unde apăruse înainte indianul. Pongo îl urmă primul, ţinându-şi cuţitul de spintecat rechini gata pregătit în mâna dreaptă. Noi ne trăsesem deja pistoalele.

Chiar în faţa celui mai stufos tufiş se opri, aplecându-se fulgerător lovind cu dreapta-i nimicitoare asupra unei mogâldeţe care stătea lungită la picioarele lui, oprindu-se apoi în ultima clipă.

Pe jos stătea lungit un corp nemişcat aproape ascuns în desiş. Era poliţistul Joerny căruia indianul îi luase uniforma, după ce-l trimisese mai întâi în lumea viselor. Se pare că funcţionarul de poliţie fusese ameţit cu o lovitură de pumn în tâmplă. Pongo îl scutură din răsputeri acum, dar leşinul acestuia se pare era mai adânc, încât nu-şi reveni de-ndată.

Nu ne rămânea altceva de făcut decât să-l lăsăm deocamdată în starea care se află, între timp având intenţia să cercetăm mai în amănunt grădina asta întinsă. Era un lucru nu lipsit de primejdii, deoarece din dosul fiecărui tufiş poate să stea un duşman care să ne-o ia înainte atacându-ne, ne ţinem aproape unul de altul, bazându-ne pe instinctual ghepardului, care, eram sigur că ne va da de veste imediat ce va mirosi picior de indian.

Numai după ce ne-am asigurat că numai există nici un indian în grădină, ne-am întors în bungalow. Pongo la adus pe Joerny, care mai era leşinat, pe verandă la aer. Cu ajutorul apei reci am reuşit în cele din urmă să-l trezim din leşin, dar acesta nu ne putea da nici o informaţie în plus, decât atât că primise o lovitură nimicitoare în tâmplă, după acre căzuse imediat în nesimţire. Nu-şi mai amintea nici cum a fost dezbrăcat de uniformă.

Inspectorul a început să-l interogheze pe indianul prins, dar din nefericire, nu a izbutit nici cu binele, nici cu răul să scoată o vorbă de la el. Rămase mut ca peştele. Inspectorul dădu în cele din urmă dispoziţia ca indianul să fie transportat în clădirea poliţiei. Cei doi camarazi ai poliţistului Joerny rămaseră muţi de uimire când auziră ce i s-a întâmplat colegului lor. Acum intervenirăpe lângă inspector pentru a-i include neapărat în echipa de intervenţie împotriva bandei de şantajişti până într-atât îi înfuriară îndrăzneala fără seamăn a acestor ticăloşi.

Black promise că-i va include în echipă şi ca o primă însărcinare, prin rotaţie unul din aceştia aveau să facă de gardă în faţa bungalowului.

Înainte de a intra înăuntru, mai verificarăm o dată, privind preventive de-a afară în interiorul locuinţei, dar nu observarăm nimic ce ne-ar fi trezit bănuiala. Totuşi Black spuse:

— Domnilor pe masa de lucru din biroul meu se află un plic, care ştiu sigur că nu era înainte acolo. Ordonanţa mea s-a obişnuit ca poşta să-mi fie pusă întotdeauna în sertarul din dreapta.

— Singura explicaţie este că indianul care l-a doborât pe Joerny a aruncat apoi scrisoarea pe fereastră. Să ştiţi domnule Black că acum va urma şi cererea de răscumpărare din partea bandei, îşi dădu Marian cu părerea. N-ar fi rău, pentru că vom avea să fim şi noi la locul de predare a banilor. Să intrăm domnilor!

Ne-am grăbit să intrăm în casă, fiind totuşi atenţi, întrucât până acum ne puteam da seama prea bine de gradul de periculozitate al acestei bande şi deşi nu puteam descoperi nimic care să ne alarmeze, în sinea noastră eram pregătiţi pentru orice.

Marian împinse uşa larg, se opri şi privi cu atenţie biroul. Black stătea în stânga lui, iar eu la dreapta, aşa că toţi trei puteam privi deodată în încăpere, în timp ce Pongo privea din spatele nostru, de-a dreptul peste capul lui Marian.

— Totul pare în ordine, zise inspectorul, putem intra domnilor!

Dar de ce Marian mai şovăie încă şi de ce privea fix spre masa de lucru? După ce în sfârşit intrarăm şi Black întinse mâna să ia scrisoarea prietenul meu strigă precipitat:

— Stai domnule Black, doar nu vrei să mori înainte de vreme!

Îngrozit Black îşi trase brusc mâna înapoi şi întreabă cu îndoială în glas:

— Este ceva în neregulă aici?

— Din pragul uşii am văzut la lumina lămpii că scrisoarea este presărată cu un praf foarte subţire şi strălucitor. Şi aş mai îndrăzni să mai afirm că praful acesta în contact cu pielea mâinii provoacă otrăvirea întregului organism având consecinţe, mai degrabă sau mai târziu moartea.

— În acest caz doar n-aş mai fi putut plăti răscumpărarea pentru membrii familiei mele, dacă ar fi vorba de otravă spuse inspectorul, sau crezi dumneata domnule Farrow că în plic în afară de otravă se găseşte o foaie albă de hârtie? Şi-n acest caz scrisoarea a fost menită să mă otrăvească doar?

— Aşa-mi vine să cred. Totuşi dacă otrava are acţiune lentă, banda vrea să-ncaseze întâi răscumpărarea şi apoi să te omoare şi pe dumneata. Se găsesc nişte mănuşi groase pe aici pe care le putem ulterior sacrifice?

— Un moment, zise Black părăsind încăperea. M-am folosit de acest prilej adresându-mă lui Marian:

— Crezi cu adevărat că banda asta este atât de bine informată? Am trecut prin multe, dar încă niciodată prin aşa ceva. Conducătorul bandei ar putea fi un geniu în felul lui.

— Cam asta şi este. Cred că şi-o fi închipuit că şi noi vom citi scrisoarea şi deci suntem incluşi în planul lui de nimicire. Şi-a luat astfel o măsură de prevedere în cazul când atentatul asupra noastră nu va reuşi, aşa cum a şi fost.

Black s-a întors cu mănuşile. Marian şi le puse şi apoi deschise scrisoarea spunându-ne:

— Nu vreau să mişc prea mult scrisoarea. S-ar părea să fie vorba de-o pulbere ce se evaporă uşor pentru a ajunge în aer şi prin respiraţie în plămâni. Domnule Black, cunoaşteţi vreun chimist de încredere în Calcutta, care ar putea examina pulberea?

— Da, domnule Farrow, profesorul Keller este bine cunoscut şi lucrează de ani de zile în colaborare cu justiţia şi poliţia. Tocmai otrăvurile constituie punctual lui forte.

— Minunat, zise Marian şi acum să vedem ce scrie aici.

„Domnule inspector Black

Soţia şi fiica dumneavoastră vor fi eliberate, dacă azi la ora douăzeci şi două ne vei înmâna suma de o mie de lire sterline. Dacă nu dispui de suma asta, poliţia va îngriji să facă rost de aceşti bani, pentru cel mai capabil inspector de poliţie din Calcutta care luptă împotriva Sundarbansului.

Vino cu barca pe cursul râului Hughi până la cel de al patrulea canal, care duce spre vest. Urmează canalul până la braţul al treilea al deltei Gangelui. Aşteaptă acolo. Noi vom veni după bani. Să şti că soţia şi fiica îţi vor fi omorâte dacă

vei chema ajutoare. Aventurierii pe care i-ai chemat în ajutor nu se pot nici ei măsura cu noi şi aceştia vor muri dacă vor încerca să ne întindă vreo cursă. Nu uita că hotărăşti viaţa celor apropiaţi dumneatale.

Adu singur banii! Apoi îţi vei recăpăta pe cei dragi. Poţi să încerci apoi să ne prinzi cu noile dumitale ajutoare.

Nu ne este teamă de aceştia.

Spaima Sundarbansului"

— Acum ştim cel puţin unde să-i găsim, spuse Marian, în timp ce punea scrisoarea cu foarte mare grijă înapoi în plic. Scrisoarea este bine ticluită şi totuşi banda a făcut două greşeli:

— Greşeli, cum aşa? întreabă Black. În forma în care a fost scrisă şi aici se respectă acelaşi tipar de adresare ca şi-n celelalte cazuri de răpiri. Inspectorul tăcu, dar şi Marian păstră încă tăcere, după care Black reluă:

— Că ei nu se tem de noi, au dovedit-o doar prin numeroasele atentate pe care le-au comis asupra noastră până acum.

— Ba dimpotrivă aş spune-o, se tem chiar foarte mult, altfel nici măcar n-ar pomeni-o. Să mergem la profesorul Keller. Trebuie să aflăm cât timp acţionează otrava. De asta depinde ce vom întreprinde astă-seară.

— Aş îndrăzni să te contrazic în acest punct domnule Farrow, zise Balck. Dacă este vorba într-adevăr de-o otravă mortală n-ar fi scris banda la sfârşitul scrisorii că noi vom încerca prin toate mijloacele să-i dăm de urmă şi s-o neutralizăm. Apoi n-aş putea astă-seară să aduc banii. Pe de altă parte atentatele n-ar fi fost necesare. Dacă sunt mort n-aş putea doar să plătesc nici o recompensă, nu?

— Soţia dumneatale n-are alte rude în oraş? se interesă acum Marian.

— Ba da, veni răspunsul. Tatăl ei trăieşte aici în oraş şi este un om foarte bogat.

— Păi vezi. El ar plăti cu siguranţă răscumpărarea pentru fiica sa şi nepoată. Chiar guvernul ar fi dispus până la urmă să plătească pentru soţia şi fiica unui funcţionar destoinic şi credincios.

— În acest caz, întreaga afacere capătă o altă perspectivă, admise Balck. N-ar fi mai bine să trimitem un mesager la profesorul Keller în loc de a merge noi. Dacă ne arătăm din nou pe stradă, ne vom expune unor noi atentate şi cine poate garanta dacă le-am supravieţui de data asta?

— Va trebui să ne asumăm acest pericol. Trebuie să merge noi la profesor. Probabil că bungalowul dumitale este supravegheat în permanenţă de către membrii bandei. Un poliţist ar putea fi ucis cu uşurinţă. Dacă banda intră apoi în posesia scrisorii îşi va da seama că i-am aflat intenţiile. Pe de altă parte trebuie neapărat să ştiu cu ce fel de otravă avem de-a face, abia apoi aş putea să cântăresc în linişte ce avem de făcut pentru astă-seară.

— În sfârşit, dacă crezi că este important să mergem noi înşine la profesorul Keller, atunci s-o facem. Ne putem folosi de maşina mea, conchise Black.

— Aşa este cel puţin mai bine. Fox, excelentul dumitale şofer, va şti să ocolească toate pericolele rutiere, banda nu va ştii încotro o luăm nici aşa. Prin urmare un atentat ar putea avea loc numai în apropierea acestui bungalow.

— Aşa este, a fost de acord inspectorul. Îl voi înştiinţa imediat pe Fox. Mergem cu toţii nu-i aşa?

— Ar fi bine dacă Pongo va rămâne aici, răspunse Marian. În timpul absenţei noastre ni s-ar putea pune aici nişte capcane noi, în care am putea cădea la întoarcere. Oricum nu vom rămâne prea mult la profesorul Keller. Dacă acesta este într-adevăr corifeul chimiştilor locali, nu-i va fi greu să ne spună repede despre ce fel de otravă este vorba în acest caz. Să sperăm că-mi va adeveri bănuielile pe care le am deja. În acest caz putem conta încă astă-seară pe un succes.

Inspectorul l-a privit uimit pe camaradul meu şi scuturã capul:

— Dumnezeu ştie numai domnule Farrow, asta ar fi o minune. Ne trudim doar de săptămâni întregi să dăm de urma acestei bande blestemate, ca să avem cel puţin un punct de plecare, dar totul a fost zadarnic. Şi dumneata vrei ca s-o faci într-o zi. Asta chiar că sună fantastic şi de necrezut!

— Câteodată tocmai unuia care vine de afară îi surâde succesul. Ceva tot am realizat până acum. Un membru al bandei a căzut în mâinile noastre. Ceilalţi vor urma la rând. Dă-mi rogu-te un plic mai mare în care să pun scrisoarea asta.

Black caută în sertarul său, de unde a luat un plic mare şi-l oferi lui Marian care puse scrisoarea ce voia să fie examinată. Îşi scoase mănuşile având grijă să nu atingă cu pielea partea exterioară a acestora, care venise în contact cu bănuita scrisoare otrăvită. Împături chiar şi mănuşile din piele într-o coală mare de hârtie şi le împachetă să le ia şi pe acestea cu noi.

— Pongo, se adresă el uriaşului. Ai grijă să nu se apropie nimeni de casă. Avem de a face aici cu o bandă extrem de rafinată şi vicleană, te-ai convins singur până acum. Nu te

expune nici tu unui pericol inutil. N-ar avea nici un sens. Oricum vom căuta să ne întoarcem repede.

— Pongo are bine de grijă. Nici un duşman nu se apropie de casă. Pongo cu Maha merge-n jurul casei, ne asigură credinciosul nostru uriaş.

— Bine Pongo, fii cu ochii în patru!

Uriaşul se mărgini să dea din cap şi-şi duse mâna la uriaşul lui cuţit de spintecat rechini. Împreună cu Maha forma o echipă redutabilă. Doar de la distanţă i-ar putea cineva primejdui pe cei doi. Pongo şi-ar da seama numai decât cu ajutorul lui Maha dacă vreun duşman s-ar mai aţine prin tufişuri.

Oarecum asiguraţi, ne urcarăm în automobilul care o porni cu toată viteza şi se-nscrise în traficul stradal. În faţa porţii mari pe care ne-o deschise un poliţist în uniformă, un indian care părea la început a fi un trecător oarecare ridică braţul. L-am văzut întâmplător şi le-am spus şi camarazilor observaţia mea.

Dacă era un membru al bandei şi prin asta îşi înştiinţa tovarăşii nu am putut stabili cu precizie, întrucât maşina prinse acum prea mare viteză.

Se poate să fi fost un trecător nevinovat, se poate să fi fost şi-un membru al bandei, postat ca în sistemul releelor anume pentru a anunţa plecarea noastră.

Pentru orice eventualitate ne traserăm din nou pistoalele şi le ţinurăm pregătite pe genunchi. Cât despre Pongo nu trebuia să ne facem nici o grijă, el ştia cât de periculoşi sunt duşmanii noştri şi va avea mare grijă. Chiar dacă până la profesorul Keller nu ni se întâmpla nimic, la întoarcere, va fi mai greu pentru noi decât pentru Pongo. Trebuia să ne aşteptăm la numeroase şi perfide atentate asupra noastră, aşa cum ne obişnuisem deja.

Marian îi împărtăşi temerile sale, lui Black care răspunse:

— O parte din pericole le-am putea evita dacă la întoarcere vom lua alt drum. Vom face un ocol mai mare şi vom ajunge la poarta locuinţei mele venind dintr-o cu totul altă direcţie. Cei ce ne pândesc pe o anumită rută vor aştepta degeaba. Dar ce se întâmplă acolo? se întrerupse el.

Ajunserăm deja într-o stradă foarte animată a oraşului şi de aceea Fox trebui să reducă viteza. Traversam tocmai o stradă foarte aglomerată când dintr-un grup compact de indieni, unul din aceştia îşi ridică braţul ca pentru zvârlitură! Puserăm mâna instinctiv deja pe pistoale deşi nu ne puteam permite să tragem. Ar fi stârnit o tevatură prea mare şi tocmai asta voiam să evităm. Braţul indianului se repezise înainte, când în aceiaşi clipă, sări un indian tânăr, mlădios, cu-o săritură de panteră

asupra altora, care-i stăteau pe partea opusă. Datorită surprizei şi ciocnirii produse, o parte din indieni căzură la pământ, iar o alta se dădu cu câţiva paşi înapoi. Şi indianul care se pregătea să arunce ceva, a fost inclus în această îmbulzeală şi a fost împins deoparte. De fapt un obiect mic şi strălucitor zbură într-adevăr din mâna lui spre noi, dar datorită ciocnirii, acesta nu-şi atinse ţinta propusă.

Obiectul căzu undeva în spatele maşinii noastre, pe pământ. Prin geamul din spate am apucat să mai văd cum o dâră subţire de fum se ridica din locul impactului obiectului misterios cu pământul.

Cu siguranţă că era vorba de un gaz ameţitor dacă nu cumva mai rău. Cu gaze de genul acestora, indienii erau prea mult deja familiarizaţi. În ciuda primitivismului unei astfel de bombe cu gaz ad-hoc, acestea pot face mult rău când îşi ating ţinta. Şi asta ne fusese dat s-o experimentăm deja pe pielea noastră în decursul numeroaselor noastre aventuri în această ţară.

Probabil că indienii au învăţat în această privinţă multe lucruri de la fraţii lor chinezi, care erau experţi de secole în astfel de lucruri.

Pistoalele noastre nu-şi mai aveau rostul acum, oricum deja nu mai aveam nici o ţintă. Grupul de indieni se răspândise care încotro. Chiar şi tânărul indian, care prin intervenţia sa probabil ne salvase, dispăruse şi el.

— Mergi mai departe, strigă Marian când Fox care frânase între timp, întoarse capul. Şoferul nostru observase şi el incidentul. După ce lăsasem în urma noastră strada aceea populată şi automobilul îşi recăpătase din nou viteza iniţială, Marian ne spuse:

— Sper ca profesorul Keller să-mi confirme bănuiala. Putem să luăm şi la întoarcere acelaşi drum, membrii bandei se vor feri doar să facă mare tapaj cu atentatele în oraş. Cred că vom ajunge în siguranţă la bungalow.

— Sunt foarte curios la ce te aştepţi, spuse Black. Eram şi eu curios la ce se referea Marian.

Aproape că-l invidiam pe Pongo pentru impasibilitatea lui. Dar cât de mult am subapreciat viclenia duşmanilor noştri, îmi fu dat s-o aflu curând.

III
AVENTURA LUI PONGO

PROFESORUL KELLER locuia într-un bungalow cochet, înconjurat de o grădină foarte mare, în care creşteau şi câţiva copaci de junglă uriaşi. Am reuşit să ne apropiem cu automobilul nostru foarte aproape de locuinţa profesorului, deşi pentru câteva minute am fost nevoiţi s-aşteptăm în faţa porţii sale, după ce sunasem pentru ca în sfârşit s-apară un servitor indian care ne deschise uşa. Minutele care se scurseră astfel fură destul de neplăcute, dar se pare că numai pentru Black şi pentru mine, întrucât noi stăteam deja cu pistoalele pe genunchi gata de-a interveni imediat de-ndată ce ceva ar fi deşteptat bănuielile noastre.

Marian dimpotrivă părea că nu se gândeşte la nici un pericol îşi pusese pistolul înapoi în centură şi acum medita în tăcere de unul singur, de parcă nici un pericol nu l-ar fi putut pândi. Mă mira atitudinea lui cu atât mai mult, cu cât de câteva minute de-abia scăpasem cu viaţă dintr-un alt atentat înfăptuit împotriva noastră. Numai din întâmplare atentatul fusese zădărnicit prin saltul neaşteptat al tânărului indian, ale cărui motive deocamdată rămăseseră-n ceaţă pentru noi. Ciudat era că tânărul dispăruse atât de neaşteptat. Se pare că-l apucase pe făptuitor şi-l ţinuse până reuşirăm să trecem cu maşina înainte.

Motivele care-l făcuseră să acţioneze astfel fireşte a rămâneau deocamdată necunoscute. De la gândurile astea mă distraseră numai deschiderea porţii. Maşina pătrunse într-o grădină admirabil întreţinută. Lângă bungalowul de mărime potrivită fusese ridicată o clădire nouă, lungă cu ferestre mari, laboratorul profesorului. După ce coborârăm din automobil se deschise o uşă laterală din acest nou corp de clădire şi profesorul Keller ieşi în întâmpinarea noastră.

Nu era deloc o prezentare oficială necesară, venită din partea inspectorului Black. Profesorul îşi trădă prin toată înfăţişarea sa, caracterul său şi personalitatea unui adevărat om de ştiinţă, nu a unui om îmbătrânit, obez de munca de cercetare, ci a unuia modern, deschis la toate cuceririle contemporane. Profesorul Keller aparţinea acelui tip de savant căruia îi sta la fel de bine în halatul alb ca şi în smoching sau costum de stradă.

Faţa îngustă a lui Keller trăda o personalitate puternică şi-o inteligenţă pătrunzătoare. Ochii săi mari şi fruntea înaltă îl trăda pe cugetătorul adânc, fără prejudecăţi. Îl salută mai întâi pe Black apoi pe noi, cărora ne mărturisi că auzise de noi şi citise despre aventurile noastre.

Ne pofti de-ndată în laboratorul său imediat ce auzi de la Marian că venisem pentru o analiză chimică importantă a unei otrăvi, dacă era într-adevăr vorba despre aşa ceva.

Keller ascultă cu interes istorisirea camaradului meu cu privire la proveniență probei ce-o adusesem spre cercetare şi evident aventurile pe care le trăisem cu acest prilej. Marian îşi exprimă bănuiala că pulberea de pe scrisoare ar putea fi o otravă cu efect întârziat care ar putea ataca ochii sau funcţiile vitale respiratorii. Cu o precauţie infinită, Keller se puse acum pe treabă, cercetând plicul incriminat. Munca sa nu era uşoară şi-n împrejurări normale poate c-am fi avut foarte mult de aşteptat, deşi acum timpul nu ni s-a părut irosit, întrucât ne aflam într-un laborator modern foarte bine utilat şi-aveam între timp ce să vedem şi să admirăm.

Luarăm loc pe trei scaune puse la dispoziţie de profesor şi acum îl priveam cu interes cum lucrează.

Keller însuşi manevra cu abilitate la o masă lungă, eprubete, retorte şi reactivi. Masa de lucru era luminată din plin deoarece în faţa acesteia se găsea o fereastră largă.

Pentru a nu-l deranja pe profesor, stăteam foarte liniştiţi şi renunţasem chiar să mai vorbim între noi. Privirile mele alunecau asupra diferitelor rafturi încărcate cu reactivi în timp ce privirile lui Black şi Marian rătăceau undeva pe-afară, privind la panorama care se deschidea în faţa unei largi ferestre.

Aproximativ la douăzeci de metri depărtare de clădirea laboratorului se găsea un copac mare tropical din specia Waringe, ale cărui crengi bogate ajungeau până la pământ. În soarele strălucitor oferea un tablou impozant. După o vreme privirile mi se abătură din nou asupra mesei de lucru a profesorului.

Dintr-odată văzui o mişcare precipitată a lui Marian. Înainte de a-mi putea întoarce capul şi porni o detunătură din pistolul prietenului meu, glontele trecând alături de capul profesorului ieşind pe fereastră. Trebuia să fi descoperit ceva necurat în masivul copac tropical de dinaintea noastră, întrucât într-acolo trăsese.

În coroana bogată a arborelui Waringe desluşii acum o mogâldeaţă omenească, care începu acum să cadă din creangă în creangă. După ce corpul atinse pământul cu-o bufnitură nu mă putui opri să nu remarc:

— Câtă neruşinare!

— Ţintea direct asupra domnului profesor, nu-l puteam lăsa să o facă, îmi răspunse acum cu calm prietenul meu.

Profesorul rămase încă calm la tot ce se petrecuse şi când mă uitai cam mirat spre dânsul, acesta zâmbi numai şi-mi zise:

— În meseria mea nu-mi permit să fiu nervos, se întâmplă doar atâtea evenimente neaşteptate într-un laborator de chimie, explozii ale unor retorte şi câte şi mai câte, încât nu-mi pot permite să-mi pierd lesne capul. Oricum îţi mulţumesc domnule Farrow pentru că prin intervenţia promptă mi-ai salvat probabil viaţa. Nu-mi pot imagina să am un duşman atât de înverşunat încât dintr-un copac al grădinii mele să tragă asupra mea. Mai am puţin şi termin ce am de făcut. Între timp vă puteţi ocupa domnilor de individual împuşcat de afară.

După asta se-ntoarse liniştit la masa lui de lucru în timp ce noi păşirăm prin uşa îngustă de fier, afară în grădină ţinând încă pistoalele în mână. Era foarte posibil să fi fost mai mult de un indian ascuns în grădină. În pragul uşii mai zăbovirăm puţin pentru a examina coroana bogată a arborelui tropical în nădejdea că vom descoperi la timp dacă mai era să fim expuşi unui atac, dar nimic nu se mai întâmplă.

— Poate că n-a fost decât un indian, căruia i-a reuşit în ciuda vitezei vehiculului nostru să ne ia urma până aici. Bine c-am reuşit să-l dobor altfel, banda ar fi prins de veste că i-am zădărnicit planul cu pulberea otrăvită de pe scrisoare. Profesorul Keller este prea bine cunoscut.

Indianul intenţiona să-l ucidă pentru a zădărnici analiza profesorului. Din coroana copacului putea urmări prea bine cu ce se ocupă profesorul şi l-a văzut poate, examinând plicul cu scrisoarea.

Ne apropiarăm de silueta nemişcată căzută jos, la poalele copacului. Ne mai temeam încă că nu era rănit de moarte şi c-ar putea sări oricând asupra noastră să ne atace.

Dar după ce ne apropiarăm câţiva paşi, ne-am dat seama că nu ne mai pândea nici un pericol.

Indianul zăcea cu faţa spre noi şi-n frunte avea săpată o gaură mică unde-l străpunse glontele măiestru al lui Marian. Un firişor subţire de sânge i se prelinse pe faţă.

— Păi pe omul de colo îl cunosc foarte bine, strigă surprins Black deodată. Se numeşte Kasi şi este ajutor la biroul de telegraf.

— Ei vezi, acum ştim de unde ştia banda de venirea noastră, zise mulţumit Marian. Ia priviţi aici. Pare că fi făcut parte din comitetul de primire care ne-a urat bun venit cu gloanţe fierbinţi, la debarcare. Uite-i arma, un instrument foarte modern, reglată la un calibru de muniţie cu foarte mare forţă de pătrundere.

Black ridică arma incriminată şi-o examină cu foarte mare atenţie.

— Într-adevăr o armă excelentă şi n-a costat puţin, vă asigur, concluzionă el. Banda trebuie să dispună de finanţe

serioase să poată achiziţiona aşa ceva, dar nu e de mirare cu sumele astea mari de răscumpărare pe care le pretind. Cu-n pistol să nimereşti atât de precis de la depărtarea asta, nimeni n-ar reuşi asta, domnule Farrow. Ai toată admiraţia mea!

— N-a fost tocmai greu, se apără prietenul meu. Am văzut strălucirea ţevii armei sale în bătaia razelor de soare şi astfel am avut o ţintă bună. Nu-mi place să trag asupra oamenilor ca şi asupra animalelor de altfel, dar eram în legitimă apărare. Banda nu trebuie în nici un caz să afle c-am aflat secretul pulberii otrăvitoare. De asta depinde succesul misiunii noastre de astă seară. Să-l percheziţionăm repede pe acest Kasi poate găsim totuşi ceva compromiţător asupra lui. Mai târziu te-aş ruga domnule Black să dai dispoziţie ca să fie îndepărtat cadavrul cât mai discret cu putinţă din perimetrul locuinţei profesorului. Ai putea telefona de aici din casa aceasta.

Marian cercetă acum mortul cu toată atenţia şi scoase un strigăt de triumf când în buzunarul interior al vestei sale largi găsi un bilet cu grijă împăturit, pe care-l desfăcu acum, netezindu-l.

— O hartă, spuse uimit camaradul meu. Ia uite-te şi dumneata aici, domnule inspector, nu-i ăsta Sundarbansul?

— Bine-nţeles că da, domnule Farrow. Şi aici marcate cu creion chimic liniile celui de-al patrulea canal la care trebuie să ajungem azi dacă navigăm spre est.

— În apropierea punctului de întâlnire este marcat un cerc cu un triunghi în mijloc. Ce poate să-nsemne asta, întreabă Marian? Domnule inspector te-aş ruga să dai dispoziţii să fie ridicat mortul numai după ce se-ntunecă. Presupun că indianul a fost singurul care ne-a luat urma pân-aici, a făcut-o numai întâmplător. Banda nu trebuie să ştie în nici un caz c-am fost aici şi că unul din membrii săi a şi fost scos din funcţiune.

— Mi se pare Mariane că l-am şi văzut fugitiv pe indianul ăsta, pe stradă, înainte de-a ajunge cu maşina la poarta bungalowului. Mi s-a părut atunci c-a făcut o mină foarte surprinsă şi îngrozită, după care şi-a revenit şi şi-a continuat, aparent cu indiferenţă drumul. De asta atunci nu i-am mai acordat nici o atenţie, mai ales că servitorul profesorului tocmai sosea să deschidă poarta.

— Asta ar fi, s-avem într-adevăr noroc. Dacă individul ne-a văzut într-adevăr din întâmplare şi-apoi a hotărât singur să se strecoare în grădină. Asta ar fi o dovadă în plus c-a fost o persoană c-o inteligenţă vie, devreme ce-a bănuit pentru ce venim, mai ales că l-a văzut pe profesor, făcându-şi de lucru cu scrisoarea. A bănuit imediat că avem ţinta de-a lua urma bandei şi-atunci a hotărât singur cu mult sânge rece de a-l

ucide imediat pe profesor, înainte de a face cercetările. N-ai observat Robert dacă avea atunci şi arma cu el?

— N-am văzut să fi avut nimic la el. Dacă o purta la el trebuia să-mi fi dat seama şi cred c-a intrat ulterior în posesia ei, de a primit-o aşa de repede.

Inspectorul care între timp apucase arma cu amândouă mâinile examinând-o ne atrase atenţia:

— Ia uitaţi-vă la drăcia asta, domnilor. Arma asta este demontabilă. E compusă din trei părţi principale, care pot fi ascunse excelent sub faldurile unui veşmânt indigen. O armă de toată frumuseţea! Cu ce periculoşi oameni avem de-a face dacă îşi permit până şi aşa ceva!

— Haideţi s-ascundem cadavrul într-o debara a laboratorului profesorului, propuse Marian. Nu-i exclus ca banda să urmeze un plan mai larg de ţinere a noastră sub observaţie. Nu trebuie să dea de indianul mort în nici un caz.

L-am ridicat pe indianul mort şi-l transportarăm prin uşa îngustă de fier într-una din încăperile laboratorului. Keller care încă lucra, aruncă numai o privire fugitivă asupra noastră, făcu un semn cu mâna, şoptind abia perceptibil – acolo, apoi îşi continuă munca lui migăloasă.

După ce Kasi a fost depus jos, ne-am reîntors la locurile noastre pe scaune, continuând să urmărim în tăcere munca profesorului. Keller îşi termină şi el lucrul după câteva minute, se-ntoarse spre noi, privindu-l mai ales pe Marian cu o privire mirată aproape admirativă:

— Domnule Farrow, bănuiala dumitale a fost pe deplin întemeiată. Otrava aceasta se recoltează dintr-o plantă destul de rară în India, care intră prin porii pielii în corpul omenesc, nu se dizolvă ci treptat intră direct în circuitul sanguin, unde are un efect covârşitor. Otrava însăşi provoacă paralizia şi conduce după aproximativ cincisprezece ore – durata exactă depinde dozaj – la o paralizie acută a nervilor care controlează centrii de mişcare. Prin urmare cel otrăvit nu moare nemijlocit de pe urma acţiunii directe a otrăvii – cel puţin la prima vedere, ci prin paralizia nervilor. Pentru cel atins de otravă, asta are mai puţină importanţă. Important rămâne numai faptul că mai târziu, la autopsie, nu se poate stabili cu precizie din ce cauză a murit omul. Aparent cauza morţii o constituie asfixia mecanică, deoarece funcţiile de respiraţie îşi încetează activitatea prin paralizia nervilor motrici. Poate că salvare ar exista, deoarece după un timp otrava dispare din organism, dacă se intervine cu aparate de respirat artificiale, care acţionează suficient de mult. Mai există şi-o contraotravă care este însă foarte greu de procurat şi asta chiar în laboratoarele cel mai bine utilate americano-engleze. Mă mir numai

domnule Farrow, c-ai observat la timp strălucirea aia ciudată a pulberii şi-ai luat din vreme cele mai nimerite măsuri de precauţie. În caz contrar, toţi cei ce-au venit în contact cu scrisoarea – în înţelesul propriu al cuvântului – către seară ar fi manifestat dureri nedefinite, suportabile la început, care apoi s-ar fi intensificat şi-ar fi condus în cele din urmă la paralizia de care vă vorbeam.

— O perspectivă sumbră pentru noi, spuse Marian, oftând uşurat. Profesorul continuă aproape imediat:

— Dacă unul dintre dumneavoastră aţi fi atins scrisoarea, aţi fost… un moment vă rog… Pe la ora douăzeci şi două în seara asta atacaţi de otravă şi s-ar fi instalat deja paralizia.

— Foarte interesant, domnule profesor, răspunse Marian, acum intenţiile bandei mi-au devenit perfect clare. Acum se pune însă întrebarea cum să putem dejuca manevrele, astă seară. Vă rog să ne scuzaţi domnule profesor. Trebuie să ne grăbim s-ajungem cât mai repede înapoi ca să punem la cale planul de acţiune, cât mai amănunţit cu putinţă pentru a fi siguri de reuşită. Încăodată mii de mulţumiri! Şi iertaţi-ne dacă fără să vrem v-am expus unui pericol de moarte. Cadavrul va fi ridicat, după lăsarea întunericului. Încăperea în care l-am depus, pare să fie destul de răcoroasă. Acolo poate sta până diseară…

— Mai degrabă l-aş depozita în pivniţă, spuse profesorul.

— Ei atunci, vom face noi asta şi chiar acum, nu este nevoie ca servitorii dumneavoastră să-şi dea seama că este vorba de-un indian mort aici, domnule profesor, mă mir numai că nu a apărut nici unul, trebuia doar să fi auzit şi eu împuşcătura.

— Cei trei servitori ai mei se găsesc deocamdată în încăperile din spate a bungalowului, îi explică liniştit profesorul. Nu cred c-au putut auzi detunătura pistolului şi chiar dacă au auzit-o vor fi crezut cu siguranţă că eu am fost pricina zgomotului. Se întâmplă foarte des să explodeze una din retortele mele. S-au obişnuit deja cu aşa ceva.

— Atunci totul pare să fie în ordine. Să ducem noi acum cadavrul repede în pivniţă, propuse Marian.

Profesorul deschise acum o trapă într-un colţ al laboratorului; ridicarăm pe Kasi şi-l duserăm jos, unde era într-adevăr foarte rece. Aici profesorul păstra tot felul de sticle şi bidoane cu diferite substanţe. Kasi a fost depus într-un colţ şi acoperit cu o pătură.

După o călduroasă despărţire de amabilul profesor, ne urcarăm în maşina, care aştepta în faţa casei şi ne-am grăbit spre bungalowul inspectorului.

— Minunat, dădu liber entuziasmului său Marian, acum avem o cale de-a înşfăca banda. Rolul pe care trebuie să-l

joace fiecare dintre noi, trebuie însă, foarte exact stabilit.

— Ţi-ai şi făcut planul de acţiune domnule Farrow? întreabă Black. Dacă bine bănuiesc, este în legătură cu atentatul cu otravă.

— Se bazează pe asta, nu neg, zise Marian. Îmi închipui că banda pleacă de la supoziţia că noi te vom însoţi domnule inspector când vei preda banii. Întâlnirea urmează să aibă loc la ora douăzeci şi două astă-seară, exact la ora la care sunt aşteptate simptomele de paralizie. Banda se aşteaptă să cădem în puterea ei, fără a se osteni prea mult pentru asta.

— Asta dovedeşte cât rafinament au bandiţii ăştia, spuse inspectorul Black.

Aveţi de gând să mă urmăriţi când voi preda banii?

— Bine-nţeles, domnule inspector. Acum ne vom lăsa chiar prinşi, aparent lipsiţi de apărare în momentul decisiv, ca şi cum otrava şi-ar fi făcut deja efectul. Vom fi transportaţi astfel în aşezământul bandei şi abia apoi vom vedea ce-i de făcut pentru a-i face nevătămători.

— Trebuie să admit că planul este strălucit şi se bazează pe mult calm şi stăpânire de sine din partea noastră a tuturor, exclamă, bucuros inspectorul. Numai un lucru trebuie să ne fie clar, dacă am ajuns odată în ascunzătoarea bandei, atunci ne vom afla ca într-o cursă de şoareci. Armele ne vor fi luate chiar dacă vom face pe paralizaţii. Cine ştie dacă nu ne vor omorî pe loc. Vom avea de-a face cu mulţi duşmani. Pe moment nici nu-mi dau seama cum am putea să scăpăm cu viaţă de acolo.

— Ocazia ni se va oferi şi apoi trebuie să credem şi-n steaua noastră, spuse Marian. Sunt foarte convins că numai astfel vom putea da de şiretlicurile bandei. Bineînţeles că trebuie să ne înţelegem de-acuma cum ne vom comporta în diferite situaţii pentru că acolo va fi exclusă posibilitatea de-a ne mai înţelege între noi. Îndată ajungem la bungalow şi precum se vede n-a mai fost nici un alt atentat împotriva noastră. Să sperăm că Pongo a vegheat bine şi nu s-a petrecut nimic între timp. Acum mi-e perfect clar de ce a intervenit tânărul indian care aparţinea de asemenea bandei. El ştia foarte bine că otrava îşi a face efectul astă-seară. Banda credea, probabil că toţi trei vom cădea pradă acţiunii otrăvii. Aceasta pare să mulţumească banda până într-atâta. Încât, i-am făcut să renunţe în ultima clipă la atentatul cu bomba cu gaz de pe stradă. Acesta ar fi făcut vâlvă inutilă şi n-ar fi servit la nimic, devreme ce soarta ne era oricum pecetluită.

— Ai o putere de combinaţie extraordinară, domnule Farrow, zise Black. Acum îmi explic cum aţi putut mereu scăpa din cele mai primejdioase aventuri. Ghiceşti de la

început planurile duşmanilor şi acţionezi apoi în conformitate cu asta.

— Din acţiunea tânărului indian se poate deduce cât de ramificată poate fi banda asta. Planul nostru însă este extrem de îndrăzneţ.

— Încăodată, trebuie să prevedem toate aspectele până la cele mai mici detalii, altfel dacă ceva nu merge cum am prevăzut noi, vom fi pierduţi cu siguranţă.

Maşina trase-n curtea grădinii inspectorului. Ajunseserăm la capătul drumului nostru deocamdată.

— Dar unde este Pongo? întreabă Marian.

Maşina se opri. Chiar lângă treptele uşii de intrare în bungalow zăcea nemişcat Maha. Un poliţist tocmai îngenunchease lângă el.

Sărirăm repede din maşină. Într-o clipă Marian a fost lângă poliţist şi-i puse acestuia mâna pe umăr, după care-l întreabă agitat:

— Ce s-a întâmplat? Unde este camaradul nostru Pongo? Poliţistul se ridică, îl salută ţeapăn, întâi pe superiorul său inspectorul Black, apoi pe noi.

— L-am urmărit încontinuu pe Pongo şi pe ghepard, cum dădeau ocol casei, raportă poliţistul. De vreo zece minute trebuie că Pongo să fi observat ceva în tufiş, pentru că devenise brusc foarte agitat.

Dispăru cu ghepardul în tufiş şi nu l-am mai văzut. Eu am rămas de pază aici şi mi-am chemat camaradul, voiam ca împreună cu acesta să intervenim imediat ce s-ar fi auzit zgomot de luptă din desiş. Poliţistul făcu o mică pauză, vorbise prea repede şi acum simţea nevoia unui răgaz de respiraţie, apoi continuă:

— Totul a rămas liniştit, Pongo n-a mai apărut. Iată sunt aici de vreo trei minute, îndată ce a coborât colegul meu. După ce am năvălit în desişul unde au dispărut cei doi n-am dat decât de Maha care zăcea nemişcată jos. De Pongo nici urmă. Urmele găsite în tufiş indicau că aici avusese loc o luptă, dar de omul dumneavoastră n-am dat.

L-am transportat pe ghepardul dumneavoastră aici şi colegul meu tocmai a adus apă. Poate este numai ameţit. Am cercetat animalul dar n-am putut descoperi nici o rană.

— Ai procedat foarte bine şi cu multă grijă. Continuă mai departe şi vezi ce este cu ghepardul. Haideţi domnule inspector şi Robert, să cercetăm mai bine tufişurile.

Păşirăm repede spre zona de vegetaţie. Poliţistul se-nşelase aşa cum stabili Marian mai târziu. Urmele din tufiş nu indicau deloc o luptă aşa cum ne aşteptam.

Maha şi cu Pongo fuseseră neutralizaţi cu ajutorul unei otrăvi sau printr-o lovitură mişelească dată pe la spate. Se vedeau clar urmele unde se prăbuşise Pongo, uriaşul îşi croise un drum larg până aici. Mai departe descoperirăm urmele unor oameni care se-ndepărtaseră spre zidul din partea sudică.

— Ce se găseşte în spatele zidului, îl întreabă Marian pe inspector.

— O pădurice foarte deasă, apoi vine o stradă. Pădurea se mărgineşte la est cu râul Hughi.

— Atunci mi-e foarte clar. Pongo a fost ameţit şi dus de aici. Poate că-n clipa de faţă este într-o barcă ameţit pe râul Hughi. Trebuie să ne grăbim s-ajungem la râu, poate îi mai putem ajunge. Am o presimţire că-l paşte un mare pericol.

— Voi comanda de aici telefonic o patrulă mobilă care s-o ia pe râu, începând de la marginea pădurii. Noi între timp putem s-o luăm prin pădurice şi să-ncercăm s-ajungem pe acolo la râu, propuse Black.

— Foarte bine, dar te rog mai telefonează după un veterinar bun, care să-l cerceteze pe Maha al nostru. Poate că ne va indica şi-o contraotravă. Cred că Maha a fost ameţit printr-o otravă pe care profesorul o va descoperi mai curând decât orice doctor. Poate că ne indică şi-o contraotravă.

— Voi încerca să rezolv totul cât mai repede, domnilor. Vreţi să mai aşteptaţi până atunci aici?

— Aşteptăm aici, dar comandă domnule inspector să vină doar doi oameni cu barca cu motor pe râu, dar să fie foarte destoinici. Teamă mi-e că Pongo va fi dus tocmai spre vechiul turn de pază pe care l-am descoperit în schiţa lui Kasi.

— Se va face, mai primise strigând peste umăr Black, apoi se repezi pe scări în sus pentru a rezolva comenzile telefonice.

IV
ÎNTR-O SITUAŢIE GREA

N-A FOST CINE ŞTIE CE GREUTATE să urmărim traseul atacatorilor lui Pongo, mai ales că o bucată din veşmântul acestora rămăsese agăţată în spinii unor tufişuri. Ştiam cu precizie că sunt indieni, astfel de veşminte albi nu poartă de obicei.

În curând ajunserăm la Hughi River, un braţ al deltei Gangelui. Pe apă era o circulaţie intensă şi ne era greu de imaginat cum izbutiseră bandiţii ca ziua-n amiaza mare să-l răpească pe Pongo într-un canu, fără ca cineva să se sesizeze de asta.

Poate că l-au văzut totuşi pescarii sau proprietarii de bărci de agrement, dar aceştia tăceau cum era şi firesc, preferând a nu-i trădeze pe cei din banda „Spaima Sundarbansului" de frica represaliilor groaznice care ar putea urma.

— Domnule inspector, se adresează Marian acestuia, după ce acesta reveni spre noi, celor doi pescari de pe sampanul de colo nu puteau în nici un caz să le scape ce s-a petrecut aici. Dacă soseşte barca poliţiei va trebui să mergem într-acolo şi să-i interogăm, la nevoie îi putem ameninţa şi noi cu represalii, dacă ne tăinuiesc ceva.

— Cred că mai degrabă vor suporta toate ameninţările noastre decât să deschidă gura dar noi vom încerca totuşi. Ştiu ei prea bine că eu nu le voi lua capul chiar dacă nu-mi spun adevărul, dar banda n-ar avea deloc reţineri să-i ucidă dacă ar trăda ceva. Asta îngreunează munca poliţiei în mod considerabil. Aici nu-i vorba de-un consens naţional de a nu-şi trăda compatrioţii. Cei mai mulţi dintre indieni sunt oameni de treabă, muncitori, care este adevărat tânjesc după libertatea şi neatârnarea ţării lor, unii luptă pentru realizarea acestui ideal şi – puţini – prin mijloace mai violente, cei mai mulţi însă pe căi paşnice şi legale. Pare curios că eu funcţionar britanic avansez asemenea idei, dar ştiu la ce se gândesc şi cei mai mulţi dintre englezii care trăiesc în această ţară. Nu va fi cazul ca noi să ne pierdem influenţa chiar dacă vom ceda treptat Indiei independenţa ei. Ce avem noi în faţa noastră acum, banda asta „Spaima Sundarbansului" care este o adunătură murdară de şantajişti şi de asemenea gunoaie nu duc lipsă nici alte popoare. Tăcerea conaţionalilor se explică prin frica de represalii şi oricum cămaşa e mai aproape de piele decât haina.

Inspectorul Black nu era un palavragiu şi de-aceea ne uimi logosul său, dar îl ascultarăm cu atenţie fără a-l întrerupe, ştiind că ideile sale sunt comune cu ale majorităţii englezilor rezidenţi în India. Rar se întâmplă însă ca un funcţionar să-le

dea glas atât de clar şi probabil soarta familiei sale, îl făcuse să mai piardă din reţinere.

— Va trebui să-ncercăm fie ce-o fi să scoatem ceva de la pescarii ăştia, reînnoadă Marian firul discuţiei. Continui să cred că bandiţii l-au dus pe Pongo tocmai în turnul de pază pe care l-am văzut în schiţa lui Kasi. Ar fi suficient numai dacă aceştia ne-ar întări numai prin a da din cap, direcţia pe care le-aş indica-o eu mai întâi, care duce direct într-acolo.

— Bănuiala pe care o ai domnule Farrow poate fi foarte întemeiată, dar se poate şi să fie eronată. Îmi pot imagina la fel de bine că răpitorii lui Pongo, să-l fi dus pe unul din schoonerele din port, al cărui proprietar e în înţelegere cu bandiţii şi să-l ţină ascuns acolo. Eu locuiesc doar în afara oraşului şi destul de departe de acesta, aşa dar nu-i exclusă nici varianta s-o fi luat undeva spre stânga. Dar uite că vine barca cu motor a poliţiştilor.

— Pare să fie o barcă foarte rapidă! Privii cu admiraţie forma aerodinamică a bărcii care venea ca o săgeată spre noi, din stânga noastră.

Cu toate astea, barca bandiţilor n-o vom putea ajunge, avansul era prea mare şi poate că nici barca lor nu este rea.

— Ba s-ar putea să fie cea mai rapidă din tot Sundarbansul, zise abătut Black. Hello Mackenzie, veniţi încoace!

Poliţistul înalt, slab şi vânjos ce ţinea cârma, o luă acum direct spre ţărm, după ce-i făcu un semn camaradului său care micşoră vizibil viteza ambarcaţiunii.

Barca se cabră acum ca un cal stopat în plină viteză apoi alunecă lin spre mal unde ocupanţii fură întâmpinaţi călduros de către Black.

Ne urcarăm cu toţii în barcă, poliţiştii salutară, după care Black zise:

— Mackenzie şi Brown aparţin branşei celor mai destoinici oameni din subordinea mea. Sunt englezi clarvăzători şi curajoşi. Domnii de colo sunt domnii Farrow şi Bertram, ne prezintă el poliţiştilor. Despre aventurile lor aţi citit suficient în ziare şi este o onoare pentru noi să putem conlucra cu asemenea oameni, ca să nu mai vorbim că au adus service mari guvernului nostru. De aceea să nu mă faceţi cumva de ruşine camarazi!

Cei doi poliţişti se mărginiră să dea din cap. Privii cu plăcere feţele arse de soare ale celor doi, trăsăturile energice ale feţelor precum şi agilitatea mişcărilor acestora care trădau o mare energie şi mobilitate. Aveam cu siguranţă în persoana acestora, doi oameni care ne vor fi de mare ajutor în lupta contra bandei.

Marian dădu din cap prietenos şi-i zise cârmaciului:

— Domnule Mackenzie vrem mai întâi să mergem la cei doi pescari de colo. Vrem să-i întrebăm dacă au văzut ceva deosebit. V-a spus domnul inspector ce intenţionăm să întreprindem?

— Încă nu domnule Farrow. N-am mai vrut să pierd timpul la telefon cu asta, interveni inspectorul.

— În primul rând dorim că-l căutăm pe camaradul nostru Pongo care a fost probabil ameţit şi-apoi cu siguranţă răpit de către membrii bandei „Spaima Sundarbansului”. De faptele lui Pongo aţi auzit fireşte şi el este un om care nu se lasă covârşit cu uşurinţă de duşmani. Poate c-a fost scos din luptă cu viclenie. Incidental s-a petrecut acum vreo douăzeci de minute în grădina domnului inspector. Avem o bănuială unde ar putea fi târât. Pescarii vor putea certifica dacă a trecut pe aici înainte vreo barcă cu motor.

Mackenzie făcu o manevră scurtă care-i premise să se desprindă de ţărm, apoi supă un ocol mai larg, după câteva secunde ajunserăm în preajma sampanului celor doi pescari.

Neliniştiţi ne priviră indienii, care purtau turbane şi văluri lungi până la şold. Marian le vorbi în engleză şi păreau că n-o înţeleg sau foarte greu.

— Nu *sahib,* n-am văzut nimic, de-abia am ajuns şi noi aici.

— Aşa remarcă oarecum batjocoritor Black, atunci aţi avut mare noroc la pescuit pe ziua de azi, dacă-n răstimp atât de scurt aţi adunat atâta peşte. Mai bine spuneţi adevărul. În ce direcţie a luat-o barca cu uriaşul negru întins acolo. Nu tăinuiţi adevărul fiindcă altfel vă voi ţine atât de mult timp închişi până când vă hotărâţi să spuneţi tot ce aţi văzut. Credeţi-mă poliţia are destule mijloace să vă dezlege limbile.

Se vedea clar spaima de care au fost cuprinşi cei doi indieni pescari.

Pe figura lui Balck nu se putea citi nimic bun, mai ales când acesta începu să se joace cu patul pistolului său şi-n cele din urmă cel mai vârstnic dintre pescari bâigui:

— În partea aceea au plecat *sahib!* Dar nu ne trădaţi vă rog, pentru că asta-nseamnă moartea noastră şi avem neveste şi copii!

Cu o scurtă ridicare din mână, pescarul indică direcţia sud şi acum ştiurăm precis că Marian avusese dreptate cu presupunerea lui că Pongo a fost dus spre vechile fortăreţe. Îi mulţumirăm pescarului asigurându-l că nu-l vom trăda niciodată. Nu vom spune nimănui că a vorbit cu noi. Asta-l linişti într-o oarecare măsură. Black îi făcu lui Mackenzie un semn. Barca o porni pe cursul Hughiului în jos. Cel de-al patrulea canal, care leagă braţul râului de delta Gangelui, urma acum la rând. Apoi poate că reuşeam pe cel de al treilea braţ să

găsim străvechiul turn, de care ne povestise inspectorul. Cu cât mergeam mai departe spre sud, cu atât mai puţin animat era parcursul fluvial. Când atinserăm în sfârşit cel de-al patrulea canal distinserăm doar în depărtare câteva ambarcaţiuni. Cârmiră, spre canal, care nu era prea larg.

Aveam şi câteva ocheane în barcă de care ne folosirăm cu mare plăcere. O barcă cu motor, nu puteam însă descoperi. Pe măsură ce ne-apropiam de cel de-al treilea braţ al fluviului, care ducea mult spre partea de sud, Mackenzie micşora viteza bărcii sale. Pe partea de sud al malului trebuia să dăm de turnul vechii fortăreţe.

Cu mare atenţie supravegheam desişurile. Dacă banda a debarcat într-adevăr aici, atunci cu greu ni s-ar fi putut întâmpla să trece în vederea urmelor, chiar dacă ramurile tufişurilor, ajungeau până aproape de sol. Părea imposibil ca o barcă cu motor să-şi croiască drum desiş fără ca să rupe o rămurea sau să strivească nişte frunze.

Dar cu toată străduinţa noastră n-am descoperit nimic, ca să spun adevărul. Am depăşit şi pe cel de al treilea canal, deşi pe harta lui Kasi turnul trebuia să se găsească pe partea de vest. Cu toate astea cercetările noastre rămaseră infructuoase şi inspectorul a dat ordinul de întoarcere. După ce încăodată traversarăm cel de al treilea braţ. Marian duse ocheanul la ochi şi mai examină odată oglinda strălucitoare a apei care se-ntindea spre sud. O făcuse fără vreo intenţie anume, dar acum tresării puternic şi strigă:

— Domnule Mackenzie ia-o repede spre sud, de-a dreptul pe braţul fluviului! Se poate că banda a înfăptuit iarăşi vreo nouă nelegiuire.

Poliţistul făcu o întoarcere, în timp ce Brown îi mări viteza Black şi cu mine apucarăm cu febrilitate ocheanele pentru a le îndrepta direct spre sud.

Departe spre sud, undeva în josul fluviului descoperi un punct întunecat, probabil o adunătură de buşteni care blocau trecerea. Pe această plută stătea o făptură albă nemişcată. În afară de făptura aceea în veşmânt alb, am mai văzut o mulţime de făpturi mici, care săreau încoace şi încolo, extreme de agitate. După ce ne-am mai apropiat mai mult mi-am dat seama că făptura aceea în veşmânt alb nu putea fi decât Pongo, care era încă ameţit. Tot mai clar îmi devenea ceea ce se petrecea acum acolo pe plută, ceea ce îmi demonstra încăodată cruzimea acestei bande blestemate şi care m-a înfuriat la culme. Teama pescarilor era bine întemeiată.

Pongo zăcea pe spate legat astfel încât nu se putea deloc mişca. Poate că şi din pricina gazului cu care a fost ameţit. În jurul lui Pongo, săreau şi ţopăiau maimuţele, care erau

considerate sacre în ochii indienilor. Erau aşa de agitate cum nu mi-a fost niciodată să văd la acesta inofensive animale. Iată că una dintre ele sări pe corpul camaradului nostru şi-şi ridică asupra-i pumnii.

— Maimuţele parc-au înnebunit, strigă agitat inspectorul. Parcă sunt pe punctual de a-l rupe în bucăţi pe prietenul nostru.

— Cred c-au fost aduse în starea asta prin înfometare şi în curând îşi vor fi învins teama şi-or să-l muşte şi răni foarte grav pe Pongo, dacă nu cumva vor vrea să-l rupă în bucăţi.

Banda asta a născocit tot felul de metode pentru a expedia un om pe lumea cealaltă şi-şi merită renumele câştigat de „Spaima Sundarbansului”.

— Cu atât mai grozav mi se pare mie, când ştiu că soţia şi fiica mea se află în mâinile unor astfel de oameni.

— Nu pentru mult timp, îl consolă Marian. Astă seară le vom elibera, aşa cum o să-l eliberăm şi pe Pongo de coşmarul ăsta. Când vei fi în dreptul plutei domnule Mackenzie împinge-o, te rog, cu barca spre mal, ca maimuţele să se poată refugia pe uscat. Cred că vor găsi fructe acolo, care le vor plăcea mai mult decât carnea de om. Nu vreau să trag nici un glonţ, banda l-ar putea auzi.

— S-a făcut domnule Farrow. Cu o manevră abilă îndreptă barca spre plută şi împinse pluta spre mal.

Ţineam toţi pistoalele pregătite în caz că maimuţele se vor decide totuşi să ne atace, dar sărmanele animale n-aveau această intenţie.

Se înghesuiră toate la celălalt capăt al plutei de unde ne priveau cu frică amestecată cu furie. De-abia se ciocni pluta de mal că şi fugiră în salturi mari în tufişuri. Camaradul meu avusese dreptate, maimuţele găsiră curând nişte bananieri şi începură să se-nfrupte cu lăcomie.

— Se pare că banda se foloseşte adesea de aceste sărmane animale în scopurile lor criminale. De unde să fi făcut rost de ceata aceasta de maimuţe înfometate în aşa scurt timp? scrâşni Marian furios din dinţi. Sigur că au o întreagă fermă de maimuţe cărora le dau doar atâta mâncare cât să nu moară de foame. Dar să sperăm că vor plăti pentru toate. Se pare că efectele gazului ameţitor cu care l-au tratat pe Pongo încep să scadă.

În timp ce Marian încă vorbea, noi sărirăm pe plută şi-i tăiarăm legăturile cu care era legat de buştenii ce alcătuiau pluta. Uriaşul negru îşi ridică încetişor capul şi ne privi c-o expresie pe care n-o mai văzusem încă în ochii lui. Se părea de parcă ar fi fost conştient de toată grozăvia situaţiei în care se aflase. Dar acum zâmbind chiar, spunându-ne cu o voce de-abia auzită:

— Pongo mulţumeşte mult *Massers.* Duşmani vicleni. Mai vicleni decât Pongo şi Maha pe care i-a ademenit în tufiş. Pongo şi Maha cade, fără să se poate mişte. Pongo moare, de moarte foarte rea, dacă *Massers* nu venit să elibereze.

— Principalul este că te avem din nou printre noi. Pongo te simţi încă rău de pe urma otrăvii cu care te-au ameţit duşmanii? îl întreabă îngrijorat Marian.

— Pongo încă slăbit, dar reface repede. După puţin timp într-adevăr uriaşul se putea ridica dar se clătina pe picioare. Se vedea însă că-şi recăpăta puterile tot mai mult.

— Te-au transportat indienii direct pe plută Pongo, sau ai fost dus mai întâi într-o clădire cu-n turn de pază, sau ceva asemănător?

— Pongo fost întâi în turn. Turn chiar în apropiere. Pongo poate conduce *Masser.* Doi indieni stau de pază acolo, ceilalţi plecat.

— Atunci înseamnă că am descoperit ascunzătoarea bandei, se bucură Marian. Ar fi frumos de-ar fi aşa! Acum trebuie să-i scoatem din funcţiune pe cei doi indieni pentru a putea cerceta turnul în deosebi. Cunoşti locul Pongo, pe unde putem pătrunde prin desiş?

Uriaşul înclină numai capul încuviinţând.

Împinserăm din nou pluta în josul râului. Ea nu mai trebuia să rămână la mal, pentru a nu fi descoperită întâmplător de vreun membru al bandei şi astfel s-ar fi descoperit a noi ne-am eliberat camaradul.

După indicaţiile lui Pongo, am mers puţin înapoi, dar nu în canalul perpendicular cum am crezut noi la început. Cam la cincizeci de metri de acesta, Pongo ridică braţul, aici era locul de debarcare. Ne arătă apoi cu mâna întinsă un tufiş mai mare, zicându-ne scurt:

— Încet înainte.

Mackenzie lăsă barca să alunece încetişor spre rămurişul des, care acoperea ca o perdea un drum, mascat atât de bine, încât nici o frunză nu căzu când îl străbăturăm. Deşi rămurişul se dădu elastic într-o parte la trecerea noastră, frunzele nu puteau fi rupte după cum am constatat-o singur. Curând ajunserăm într-un golfuleţ care era totuşi destul de mare pentru a adăposti o plută şi mai multe bărci.

— O ascunzătoare minunată, mai ales că din exterior nimeni n-ar bănui niciodată nimic.

Pongo ne arătă spre malul nordic un loc anume. După ce barca noastră atinse malul, Brown opri motorul acesteia. Acum Pongo a preluat conducerea micului grup. Fără zgomot se strecura printr-un desiş presărat cu flori roşii, dar ciudat şi astea păreau aşa de trainice încât nici una nu se rupse. După

acest tufiş ne găsirăm în faţa unei cărări destul de mari care ducea spre vest. Doar douăzeci de metri parcurserăm pe cărare şi am dat de o dum bravă cu copaci uriaşi care păreau să aibă o vechime de câteva secole. În mijlocul acesteia se deschidea un luminiş în care se înălţa un turn străvechi de cetate, ce părea să tot aibă vreo şase metri diametru. Din exterior nu se putea vedea nimic, mai ales că coroana înaltă a arborilor seculari îl acopereau, depăşindu-l. Acoperişul era acoperit cu plăci de bronz pe care se putea citi patina. Din cauza sticlăriei foarte asemănătoare unui ochi de apă în strălucirea soarelui de departe nimeni nu putea bănui despre ce era vorba.

Cei doi paznici lăsaţi de indieni în turn, trebuiau să ne fi descoperit de mult, mai ales că din turn aveau o largă perspectivă şi asupra dumbravei cu copacii uriaşi pe care tocmai o străbăturăm. Aşa că ne puteam aştepta la un atac dintr-o clipă în alta.

Poate că indienii aveau chiar intenţia de-a ne scoate din luptă chiar cu acelaşi fel de otravă, pe care o folosiseră în cazul lui Pongo şi Maha. Ne scoaserăm pistoalele deja şi le pregătisem de tragere, trăgând piedeca. Cu mare grijă ne-apropiarăm acum de uşa îngustă, din bronz lucrat al turnului.

Când Pongo voi să întindă mâna spre mâner pentru a deschide uşa, Marian îl opri. Prin semne cu mâna, ne făcu să ne retragem deoparte. Păşi el însuşi apoi în faţa uşii şi cu o creangă apasă în jos mânerul uşii. Nu trebui să aşteptăm prea mult, mânerul se lasă uşor în jos şi acum aşteptarăm încordaţi să vedem ce se va întâmpla.

Se auzi un clinchet şi prin uşă zburară cu o forţă mare, bolţuri de lungimea şi forma degetului arătător al mâinii. Câţiva din aceştia se-nfipseră într-un copac aflat la zece metri depărtare care stătea chiar în faţa uşii.

Dacă am fi stat în faţa uşii aveam de gând la început, acum eram cu toţi străpunşi de bolţurile astea. Marian a dat numai din cap, zâmbind spre noi. Calmul său acţiona şi asupra noastră molipsitor. I-am răspuns şi noi cu înclinări din cap şi privirăm din nou spre uşa pe care Marian, cu ajutorul aceleiaşi crengi, o împinsese acum în lături. Acum însă nu s-a mai întâmplat nimic.

Am fost întrucâtva dezamăgit, deoarece mă aşteptam şi la alte evenimente. Dar stătea însă larg deschisă şi nimic nu se mişca, nimic nu era de văzut!

Marian păşi înainte şi examină prevăzător tot gangul turnului. În toată lungimea lui. Apoi ne făcu semn şi păşirăm cu toţii înăuntru.

Oricât m-aş fi grăbit, Pongo mi-o luă înainte şi acum era în spatele lui Marian. Era de parcă, uriaşul ar fi bănuit ceva. Ca

fulgerul îşi repezi mâna înainte şi-l prinse de vechiul brâu de argint.

Aproape fără vrere Marian întoarse capul. În acelaş moment pământul se deschise sub picioarele lui. O trapă se deschise automat şi acesta s-ar fi prăbuşit în adânc dacă Pongo nu-l prindea de cingătoare. Pongo l-a tras acum înapoi. Când Marian a pus din nou piciorul pe pământ, uriaşul spuse:

— Pongo se bucură, putut salva *Masser.*

— Mulţumesc Pongo, văd că nu rămâi deloc dator. Ar fi trebuit să fiu mai prudent şi să-mi dau seama că bandiţii vor presăra tot felul de capcane în calea noastră. Din fericire este loc pe unde să ocolim golul făcut prin deschiderea trapei.

Prea mult loc nu era însă şi trebuia să ne lipim bine de perete pentru a nu ne pierde echilibrul. Aruncai o privire prin deschizătura trapei şi mă cutremurai. Jos zăceau schelete a trei oameni. Fuseseră oameni care habar nu au avut de această capcană şi plătiseră cu viaţa atunci când au vrut să cerceteze turnul. Zăceau acolo de mai mulţi ani, fiindcă hainele sau resturile de haine erau acoperite cu un strat de praf. Stăteam în faţa unor trepte înguste şi Pongo îl reţinu din nou pe Marian când acesta a vrut să păşească.

— Pongo merge primul.

Pongo bagă bine de seamă. Avea un motiv întemeiat să o facă, întrucât el a fost primul sortit unei morţi groaznice, de către aceşti bandiţi. Aveam încredere că va recunoaşte la timp orice pericol care ne-ar pândi şi va şti să-l înlăture la timp. Marian s-a dat la o parte şi Pongo păşi înainte.

V
O LUPTĂ DISPERATĂ

DE-ABIA URCASE PONGO trei trepte că şi se dezlănţui sus o larmă grozavă. Ca un tunet înăbuşit se rostogoli de sus un bloc enorm de piatră, care câştigă acum în viteză din ce în ce.

Să ne dăm de-o parte nu mai puteam pentru că atât de repede nu ne-am fi putut lipi de perete pentru a nu cădea prin deschizătura trapei în groapa cu schelete. În afară de asta, bolovanul părea că face un zig-zag în drumul de la stânga la dreapta, aşa că măcar unii dintre noi se vor fi ciocnit de acesta.

Atunci Pongo se repezi în sus, cu toată forţa înaintea bolovanului. Fără să vrea, lui Balck îi scăpă un ţipăt de groază. Pongo urma să sufere impactul grozav în momentul următor şi va fi dat peste cap sau va fi cel puţin grav rănit. Însă uriaşul nostru ştia prea bine ce vrea, socotise şi apreciase de minune tot ce va face. Cu braţele desfăcute prinse blocul de piatră chiar în momentul în care ciocnindu-se de una din trepte, de asemenea din piatră, sări pentru o fracţiune de secundă înapoi înainte de a se rostogoli pe treapta următoare, îl şi prinse-n braţele lui de fier.

O secundă nesfârşit de lungă, în care se părea că Pongo se va prăbuşi cu piatră cu tot. Pietroiul uriaş să tot fi avut vreo două sute de kilograme şi ciocnirea fusese extrem de puternică. Dar uriaşul rezistă unui asemenea impact. Apoi gâfâind ne şopti:

— *Masser* se dă înapoi. Pongo aruncă piatra în hrubă.

Fără a ne precipita ne dădurăm deoparte, fără a ne mai teme că vom fi loviţi de bolovanul săltăreţ. Uriaşul păşi de-a îndărătelea coborând treaptă cu treaptă ţinând bolovanul cu ambele mâini, până ce ajunse cu picioarele la nivelul gangului pe care-l străbătusem. Bolovanul era pe treapta a doua, când Pongo făcând un salt de la nivelul gangului sări tocmai pe treapta a patra, făcând loc pietrei să se rostogolească şi să dispară cu-n zgomot de tunet în trapa deschisă. Un sentiment straniu mă cuprinse, când auzii cum se sfarmă, sub violenţa impactului, oasele celor trei schelete.

Fără ajutorul lui Pongo am fi avut cam aceiaşi soartă cu oasele zdrobite: ne-am fi prăbuşit în groapă, unde nu ne-ar mai fi găsit nimeni. Nu aveam nici un sprijin din exterior şi nimeni n-ar fi ştiut unde dispărusem, întrucât ne bazasem numai pe forţele noastre. Oare mai oferea vechea clădire şi alte surprize? De sus am auzit acum din nou un zgomot slab. Între timp ajunserăm până la capătul scărilor. Dacă alte pericole ne pândeau aici, intenţionam să ne bazăm pe pistoalele noastre.

Două picioare goale coborau acum scările, urmate în spate de alte două. Erau paznicii pe care bandiţii îi lăsaseră de veghe.

Auziseră piatra cum se rostogoleşte pe scări şi presupuneau că ne-a sunat sorocul. Când primul indian ne surprinse cu privirea încremeni speriat şi-şi duse mâna la burnus. Nu a fost destul de rapid şi împuşcăturile pistoalelor lui Marian şi Black răsunară pe culoarul îngust. Cu-n strigăt grozav indianul se prăbuşi venind de-a berbeleacul peste noi.

Colegul său se aplecă dar se feri să mai coboare. Faţa lui era strâmbată de furie. Ţinea acum în mână un obiect strălucitor pe care-l îndreptă spre noi. Detunătura pistolului lui Marian se auzi pentru a doua şi a treia oară.

Prima împuşcătură a fost o lovitură de maestru. Glontele lovise obiectul strălucitor din mâna indianului, un fum verde ridicându-se în înălţimi. Cel de al doilea glonte îl nimerise în frunte. Cu o grimasă ciudată, încremenită, se rostogoli pe trepte, unde a fost prins de către Pongo şi aruncat în hrubă alături de colegul lui.

— Să sperăm că acum suntem în siguranţă, murmură Marian. Cei doi paznici au fost lichidaţi. Cel de-al doilea era deja mort când l-a atins glontele meu. Înghiţise deja gazul ucigător pe care ni-l pregătise nouă. Mai trebuie să aşteptăm până ce gazul verzui se va fi împrăştiat şi aerul va fi din nou respirabil.

— Crezi că prizonierii se găsesc aici? îl întrebai la rându-mi pe Marian.

— Sper din tot sufletul.

— Prizonierii sunt de cele mai multe ori aruncaţi în pivniţă. Încăperile de sus sunt folosite ca turnuri de pază şi supraveghere pentru paznici, îmi exprimai eu opinia.

— Aşa este şi de aceea vom începe cercetarea chiar de jos. La parter nu cred să se găsească vreo încăpere. Culoarul este larg şi pereţii groşi. Numai o pivniţă ar mai putea veni în discuţie. Să căutăm deci, încăodată dacă găsim o altă trapă care ar putea conduce la subsol.

Căutarăm minuţios totul dar în zadar. Orice mijloc de cercetare folosirăm, bătaia în pereţi şi duşumea, pipăiturile, totul a fost zadarnic şi fără rezultat. Nu găsirăm ce-a de a doua trapă care să ne conducă la subsol.

Black găsi însă o manivelă de care apăsând, prima treaptă se închise din nou. O luarăm din nou în sus. Între timp gazul se împrăştiase prin deschizăturile făcute în pereţi. Sus mai găsirăm două încăperi care în afară de ceva mobilier utilizat pentru şezut şi dormit nu mai conţinea nimic.

— Păcat, remarcă Marian. Bandiţii ăştia se pare că şi-au ales alt sediu pentru prizonierii lor. Trebuie să avem speranţa în ce ne va aduce seara asta. Poate că planul pe care l-am făcut va avea totuşi succes. Dar stai! S-ar putea foarte bine ca noi să nu fi reuşit să dăm de secretul vechiului turn, care permite accesul în subsol. Poate că bandiţii astă-seară ne vor transporta din nou la turn dacă vor ajunge la concluzia că suntem fără apărare. Poate că n-ar fi rău dacă domnii Mackenzie şi Brown împreună cu Pongo ar rămâne aici ascunşi. Ei s-ar putea apăra în cazul unei apariţii neaşteptate a bandiţilor. Poate că le va reuşi să facă un bandit prizonier care să le spună unde se găseşte temniţa. Dacă bandiţii vor veni spre seară cu noi, vom beneficia de cea mai bună acoperire. Ce părere ai, domnule Black?

— Planul îmi pare bun, zise acesta. În felul acesta am putea aştepta desfăşurarea evenimentelor mult mai liniştiţi. Altfel, sincer vorbind, mi-ar fi cam peste mână să mă dau aşa prins în custodia bandiţilor. În felul acesta avem o anumită siguranţă că vom putea fi eliberaţi mai târziu.

— Rămâne aşa atunci! strigă Marian. Ne vom întoarce în oraş şi până diseară, nu mai dăm nici un semn de viaţă. Dumneavoastră domnilor, rămâneţi aici cu Pongo. Dacă banda ne va aduce aici diseară, fiţi calmi. Căutaţi-vă o bună ascunzătoare. Pongo va face rost de mâncare, dar nu veţi trage cu puşca. Lui Pongo va reuşi cu siguranţă să prindă ceva vânat cu cuţitul lui de spintecat rechini sau va culege fructe. Pe la douăzeci şi două şi un sfert vom fi aduşi, cel mai probabil aici, aparent fără cunoştinţă. Trebuie să ne prefacem că suntem otrăviţi. La revedere deci domnilor şi să sperăm că planul nostru va avea succes!

*

* *

La întoarcere am fost cu ochii în patru, pentru a vedea dacă suntem sau nu urmăriţi dar nu era cazul. Banda se baza pe acţiunea otrăvii lente din scrisoare, probabil. Mai întâi trecurăm prin micul port unde erau ancorate bărcile poliţiei, apoi cu automobilul inspectorului, pe care-l comandă de acolo, telefonic, spre bungalowul acestuia şi nici de data asta nu ne-a fost dat să observăm ceva deosebit.

La sugestia lui Marian ne prefăcurăm foarte afectaţi de faptul că nu-l putuserăm găsi, chipurile, pe Pongo.

Se putea, ca vreun membru trimis al bandei să ne observe pe furiş fără ca noi nici măcar s-o bănuim. Căutarăm să ne omorâm timpul dormind, de-a lungul întregi zile, care era foarte călduroasă, până seara când aveam întâlnirea decisivă.

Din păcate eu nu prea reuşi, eram prea agitat pentru a o face şi din acest punct de vedere îl invidiam pe Marian, care dormea ca un prunc. Cinarăm împreună cu inspectorul care mi se păru de asemenea destul de încordat. Marian chiar remarcă râzând că s-ar putea să fie chiar ultima noastră cină pe acest pământ, aşa că va trebui să mâncăm cu multă poftă.

În sfârşit sosi şi momentul plecării dacă voiam să fim punctuali la locul convenit. Inspectorul voia să ia o barcă mare cu vâsle unde era posibil să ne ascundem mai bine la nevoie.

Inspectorul trecu la cârmă. Marian şi cu mine stăteam deocamdată în barca largă, încrezători în planul nostru. Black îşi îndreptă barca spre sud, pe Hughi în jos.

Curentul ne ajuta, aşa că nu ne omorârăm cu vâslitul. Deşi inspectorul din când în când îşi ducea ocheanul pentru observaţie pe timp de noapte la ochi, el nu descoperi nimic neobişnuit şi nimeni nu ne urmărea. Marian era foarte mulţumit şi-mi şopti acum că este sigur că ne vor duce în turnul vechi.

Poate că barca cu motor a bandei ne aşteaptă chiar în apropierea punctului de întâlnire pentru a ne lua în primire. Bandiţii trebuiau să fie convinşi că stratagema lor cu praful ucigaş le reuşise.

Atinserăm cel de-al patrulea canal şi-o luarăm acum spre est, spre cel de-al treilea braţ al deltei Gangelui. Eram calmi şi tăcuţi neîndrăznind să mai vorbim între noi şi-ncepurăm să ne jucăm rolurile astfel încât orice regizor ar fi putut fi mulţumit de jocul actorilor săi.

Când atinserăm punctul de întâlnire, Black încetă cu vâslitul şi lasă barca să plutească-n voie.

Era ora douăzeci şi două şi după socotelile profesorului de acum începea să acţioneze otrava, dacă n-am fi fost destul de prevăzători să nu venim în atingere cu ea.

Black mai aşteptă cinci minute apoi începu jocul: deveni neliniştit îşi duse mâna în zona inimii şi la gât, căzu pe locul său, pe fundul bărcii. Keller ne descrisese exact care sunt simptomele incipiente ale otrăvirii.

Puteam pe drept cuvânt presupune că bandiţii erau în apropiere şi ne observau cu atenţie. Mai trecură cinci minute, după care auzirăm bâzâitul distinct al unei bărci cu motor.

O barcă cu motor apăru într-adevăr şi se apropie la marginea bărcii noastre cu vâsle. O voce energică se auzi, urmată de un râset ironic, apoi vocea reluă într-o englezească ireproşabilă:

— Acum îl avem şi pe domnul inspector! Răscumpărarea cerută nu pare să-o fi adus.

Din legănările bărcii noastre mi-am dat seama că Black a fost ridicat de acolo, apoi mâini energice dădură foile de cort

la o parte, sub care noi ne-am ascuns, chipurile, în ultimul moment. Aceeaşi voce, rece, clară, energică râse zicând:

— Am calculat foarte bine! Iată-i şi pe cei doi faimoşi aventurieri c-au căzut pleaşcă-n cursa noastră! Da, da, domnilor, n-ar fi trebuit să atingeţi scrisorile care nu vă sunt adresate. L-aţi putut prinde pe mesagerul nostru, dar cu scrisoarea n-aţi prea ştiut cum să umblaţi. Pentru asta veţi fi pedepsiţi! V-aţi ales singuri soarta! Ştiu prea bine, domnilor, că mă puteţi auzi şi vedea şi chiar mirosi dacă vreţi, dar nervii vă sunt paralizaţi şi nu puteţi întreprinde nimic. Aţi fost făcuţi complet nevătămători. Vă veţi sufoca încetul cu încetul dar noi v-am ales o altfel de moarte. Veţi muri de-aceeaşi moarte, de care a avut parte uriaşul vostru servitor negru, pe care l-am dat ca hrană unor biete maimuţe înfometate. Din nou urmă râsetul sardonic al celui ce ni se adresase şi-apoi urmă o comandă dată compatrioţilor săi. Furăm ridicaţi cu brutalitate din barca noastră şi aruncaţi în barca cu motor.

Opt indieni asigurau echipajul. Poate că i-am fi putut învinge dar trebuia să ne jucăm rolul pentru a descoperi încăperea secretă unde erau deţinuţi prizonierii.

Barca cu motor aluneca uşor pe mijlocul fluviului, pe unde era curentul principal. Din păcate stăteam atât de jos în barcă încât nu prea aveam ce vedea în jur, cu atât mai puţin traseul. După puţin timp auzirăm hârşâitul unor crengi pe trunchiul bărcii ca şi cum am fi intrat într-un tufiş des.

Furăm în cele din urmă ridicaţi pe sus. Ne găseam deja în golful pe care-l găsisem ziua cu ajutorul lui Pongo. Vom fi duşi deci, în clădirea părăsită a vechiului turn. Până-n prezent presupunerile lui Marian se adeveriseră.

Indianul, cel relativ tânăr, a cărui voce o auzisem înainte şi căruia îi aparţinea râsul batjocoritor spuse acum:

— Poliţiştii au trecut adesea pe lângă ascunzătoarea noastră fără să bănuiască unde ne-am ascuns prizonierii. Chiar ne-a făcut plăcere când i-am văzut căutându-ne zadarnic. Vezi deci domnule inspector că noi am fost mai vicleni decât poliţia, păcat că nu mai puteţi remedia nimic acum. Mâine veţi muri oricum! Recompensa pentru soţia şi fiica dumitale va plăti-o guvernul. Pentru familia unui funcţionar destoinic, nu mi se pare o sumă prea mare. Ucidem numai dacă este necesar.

Apucarăm pe cărăruia îngustă, care ducea spre turn. Se apropia momentul hotărâtor, se putea foarte bine ca indienii să-şi dea seama de dispariţia paznicilor şi să intre la bănuială. Când ajunserăm în luminiş, oamenii care ne purtaseră se opriră. Purtătorul lor de cuvânt spuse din nou:

— Cei doi paznici ai noştri din turn ne vor avertiza, dacă ceva nu este în regulă, nu va fi cazul însă. Vom intra-n turnul

pe care l-am descoperit întâmplător şi pe care l-am adaptat scopurilor noastre.

Veţi fi aruncaţi în pivniţa turnului, domnule inspector îşi vei revedea acum familia, păcat numai că nu te vei putea mişca.

Am avut noroc. Ce uşor s-ar fi putut ca bandiţii să aibă un consemn tainic cu paznicii şi-atunci planul nostru ar fi fost dejucat. Aşa însă furăm transportaţi fără incidente prin luminiş. Conducătorul grupului pipăi cu mâna la uşa turnului şi ne explică amabil pe parcurs:

— Aici am prevăzut bine-înţeles câteva capcane pentru cei curioşi, cărora n-o să le cadă bine. Prima am înlăturat-o chiar eu acuma, a doua se află pe culoar.

Deschise uşa, aprinse lampa de buzunar şi de pe partea dreaptă a peretelui apasă un mic mâner în jos:

— Acum putem urca liniştiţi treptele, zise el. Pe trepte se află a treia capcană, pe care o voi scoate din funcţiune. Furăm duşi pe trepte în sus şi indianul nu înceta să ne uimească prin amabilitatea cu care ne dădea explicaţiile necesare, probabil îi făcea deosebita plăcere ca să ne chinuie astfel.

— Vedeţi acum domnilor, voi apăsa un buton care se găseşte aici sub ornamentul scărilor, prin asta se deschide intrarea spre pivniţă.

Cu-n hârşâit uşor, ultimele patru trepte ale scării se dădură la o parte. O deschizătură adâncă deveni vizibilă, spre care acum indianul îndreptă lumina lămpii sale.

Alte trepte duceau spre subsol şi-acum am fost târâţi în adâncime. Ne găseam acum într-un spaţiu mic, de formă rotundă, a cărei pereţi erau alcătuiţi din bucăţi de piatră de formă pătrată.

Diferite uşi din lemn, vechi, negre, se deschideau în jur. Indianul deschise una zâmbind, spunându-ne:

— Aşa, acum domnule inspector, familia dumitale va avea ocazia să-şi ia rămas bun de la dumneata.

Din pragul uşii năvăliră două siluete feminine care se repeziră ţipând peste Black, pe care indianul tocmai în acel moment îl aruncă la picioarele lor.

Acum venise clipa hotărâtoare. Inspectorul nu mai putea continua să facă pe paralizatul.

Şi într-adevăr, cu un strigăt de bucurie îşi desfăcu braţele cuprinzându-le pe cele atât de drage lui. În aceeaşi clipă sărirăm şi noi în picioare, trăgându-ne pistoalele şi lămpile de buzunar.

Marian se repezi-n spre indieni care erau paralizaţi la rândul lor de surprindere şi strigându-le foarte energic:

— Sus mâinile!

Comanda lui Marian îl aduse pe inspector la realitate. Se desprinse din braţele alor săi şi ni se alătură de îndată cu arma şi lampa de mână.

Dar şi indienii se animară. La un strigăt al conducătorului lor, cei opt indieni se năpustiră cu pumnalele asupra noastră.

Pistoalele noastre detunară în acelaşi timp. Patru indieni se prăbuşiră la pământ.

Ne-am fi găsit totuşi într-un pericol foarte mare, dacă de deasupra scărilor n-ar fi răsunat deja împuşcături. Din nou căzură doi indieni. Asupra ultimilor doi se repezi Pongo cu o săritură de panteră. Unul din cei doi era chiar conducătorul, cel care luase la început cuvântul. Pongo atacă cu multă hotărâre. Două pumnale fură aruncate zângănind la podea.

Gemând indienii căzură şi ei la pământ. Pongo le duse mâinile la spate pentru a ne permite să-i legăm mai uşor.

*

* *

Temuta bandă „Spaima Sundarbansului" fost anihilată. Cei doi prizonieri pe care-i luarăm nu au mărturisit nimic judecătorului.

Au fost executaţi, plătindu-şi crimele comise. Poate că banda să fi avut mai mulţi membrii. Dar întrucât conducătorul pierise, ceilalţi n-au mai îndrăznit nimic, mai departe.

Bucuria revederii inspectorului cu soţia şi fiica sa ne-au răsplătit pe deplin eforturile pe care le-am făcut. Şi primejdiile în care ne-am expus cu acest prilej.

De-abia ne-am putut salva de mulţumirile familiei Black, care dorea să fim luni întregi oaspeţii lor.

În onoarea noastră guvernul britanic a dat în seara zilei următoare o recepţie, noi având cinstea de-a sta alături de Rezidentul guvernului britanic în India Sir James Cunningham.

Bătrânul domn a fost tot timpul parcă dus cu firea până când Marian îl întreabă ce are pe suflet.

Cu şovăială ne întreabă Sir James, dacă avem în continuare o ţintă determinată în călătoriile noastre.

La răspunsul negativ al acestuia ne întrebă dacă nu vrem să vizităm Guia oraşul pelerinilor de pe fluviul Phalagu. Guia este oraşul sfânt al hinduşilor unde se roagă în faţa zeului Guia pentru păcatele strămoşilor. Sir James ne povesti că de câtva timp bântuie în apropierea oraşului o fiinţă misterioasă despre care până acum nimeni nu ştie dacă este fiară sau om. Până acum i-au căzut victimă o serie întreagă de oameni groaznic mutilaţi sau chiar orbiţi. Înainte de a-şi exprima Sir James rugămintea Marian se declara gata de-a lua urma fiinţei sau fiarei misterioase ce-o fi.

Sfârşitul volumului: **SPAIMA SUNDARBANSULUI.**

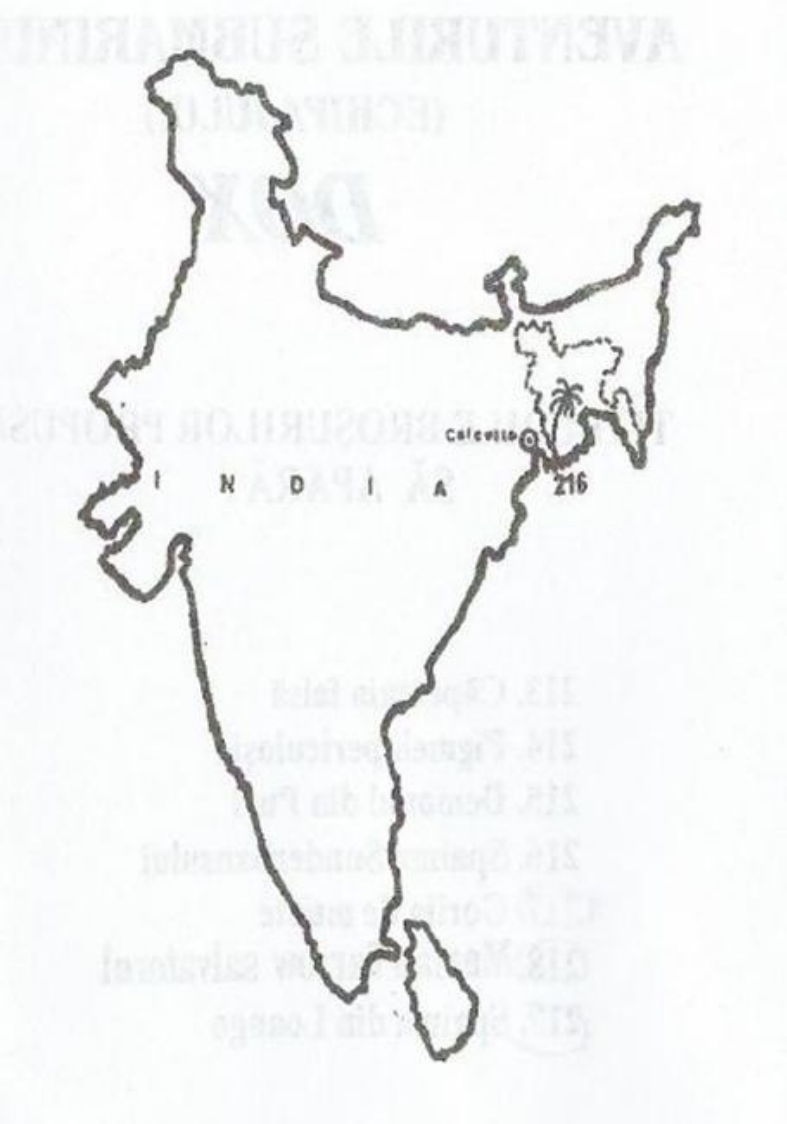

În numărul următor:

GORILA DE MUNTE

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro